

ANNA & JIŘÍ KOUŘILOVI

JOŠT

STÍNY BRÜNBURGU

JOŠT
STÍNY BRÜNBURGU

BRÜNBURG

LEGENDA

- 1 Středová věž
- 2 Kaple
- 3 Západní křídlo
- 4 Jízďárna
- 5 Sčrlecká věž
- 6 Sčrlecké křídlo
- 7 Cvičiště
- 8 Zahradá
- 9 Altán
- 10 Ubytovací prostory
- 11 Kuchyně
- 12 Hospodářské budovy
- 13 Zvěřinec & voliéry
- 14 Studna

ANNA & JIŘÍ
KOUŘILOVI

JOŠT

STÍNY BRÜNBURGU

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Anna a Jiří Kouřilovi, 2025

Illustrations © Adéla Stopka, 2025

Map © Jana Šouflová, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-795-5 (pdf)

PROLOG

Pan Babarig běžel. Jeho odulé nohy v drahých kožených polobotkách nebyly na takové tempo uzpůsobené a vlněný kabát, hedvábná šála a vysoký cylindr už vůbec ne. Po pár desítkách metrů, ztrátě cylindru i důstojnosti to vzdal; chvíli popadal dech a pak se pomalu otočil ke svému krámku se starožitnostmi.

Otřel si hřbetem ruky v kožené rukavici masivní čelo i všechny tři brady a snažil se uklidnit dřív, než ho skolí srdeční příhoda.

Dveře jeho krámku jako by na něj mezi chuchvalci mlagy posměšně pomrkávaly. Mlaga, jak se v Ehzelnu říkalo rannímu mlžnému oparu z magických a alchymistických zplodin, nebyla v ogradenském hlavním městě ničím neobvyklým, její nezvyklá síla však dodávala událostem onoho rána na hrozivost.

Pan Babarig byl otrlý obchodník, který se štítil máločeho. Kupoval a prodával i věci, jichž se jiní nechtěli ani dotknout a z nichž většina nebyla tak úplně legální. Jen tak se nezalekl rizika kletby spojené s předmětem, o který měl zájem, nezastavila ho krvavá historie ani pletky s černou magií.

Ale to, co se u něj toho na konec léta překvapivě chladného rána stalo, ho vyděsilo k smrti. Někdo, tedy spíš *něco* právě ukradlo jednu z nejcennějších věcí, která se v jeho krámku nacházela. Nějakým způsobem *to* překonalo všechna drahá bezpečnostní opatření od nejlepších mágů ve městě a následně beze stopy zmizelo. Vlastně ne tak docela. V krámku zůstal divný pach zkažených vajec a doutnajícího zla.

Právě ten nelibý puch vyvolal v panu Babarigovi hrůzu, která sevřela jeho vnitřnosti jako železná pěst a přinutila ho ke zbrklému úprku. Znal ho. Už ho cítil při třech různých příležitostech v obchodech svých dobrých přátel.

Všichni tři byli po smrti. Zemřeli náhle a nehezky, pár dní za sebou.

Panu Babarigovi prolétlo hlavou, že místo do zabezpečení obchodu měl investovat do vlastní ochrany – i když pokud by proti podivnému zloději fungovala stejně chabě jako bezpečnostní opatření, která zakoupil, nejspíš by mu k ničemu neposloužila.

Pořád cítil, jak se mu strachy svírají vnitřnosti. Ne, tohle sám nezvládne. Pan Babarig neměl dobré zkušenosti s četnictvem. Ještě nikdy nikoho ze strážců zákona dobrovolně nevolal. Dnes to bude poprvé. Odchytil sousedovic Leška, vrazil klukovi do ruky stříbrnou půlkorunu s tím, ať upaluje na nejbližší četnickou stanici a „nenechá se odbejt, dokud s ním nepůjde někdo z obdarovanejch“. Poté pan Babarig zamkl roztřesenýma rukama krám a odporoučel se do nedaleké nálevny, kde si koupil velkého panáka jalovcové a na jeden hlt ho vypil.

* * *

Netrvalo dlouho a do nálevny Zlatý kaštan vešly dvě postavy v šedozeleň uniformách. Pan Babarig zvedl skelný pohled od stolu a pokusil se na ně zaostřit.

„Dobrý den, mluvím s panem Babarigem?“ otázal se jeden ze strážců zákona. „Jste majitel toho vykradeného starožitnictví?“

Pan Babarig chvilku přemýšlel, jestli jsou četníci skutečně dva, nebo jenom vidí jednu osobu dvakrát. Než se totiž Leško vrátil zpátky, stihl si obtloustlý starožitník koupit další dvě rundy. Ruce se mu už netřáslly, zato nohy začínaly být nejisté.

„Vy jste od četníků?“ zeptal se celkem zbytečně.

„Ano. Já jsem strážmistr Felser, zde můj velitel, pan vrchní strážmistr Schickentanz. K vašim službám.“

Mladý strážmistr měl hladce oholenou tvář a uniforma mu seděla, jako by se v ní narodil. Měl zvláštní oči, modré s odleskem do fialova. Staršímu prošedivělému četníkovi se pod koženým opaskem klenul kulatý pupek – rozhodně o dost menší, než jakým se pyšnil pan Babarig – a na rtech částečně schovaných pod úctyhodným, pečlivě navoskovaným knírem stále pohrával lehký úsměv.

„Při vši úctě, pánové, potřebuju někoho v krizelnu,“ zkonstatoval pan Babarig, jakmile jeho krví podlitá a jalovcovou nalitá očka skončila s prohlídkou dvojice. „Vy dva jste mi k ničemu.“

„On ale říkal, že patří k obdarovanejm!“ ukázal Leško na strážmistra Felsera, jako by na něj chtěl žalovat.

„Nevěř tomu, co ti kdo nakuká, Leško,“ zchladil chlapce starožitník. „Každej ví, že obdarovanci nosí krizelny. Musej. Abysme je poznali od *normálních* lidí.“

„Opatrně, pane Babarigu,“ promluvil varovným tónem vrchní strážmistr Schickentanz a náznak úsměvu se z jeho tváře okamžitě vytratil. „Neurážejte mého kolegu.“

Naopak strážmistrovi zacukaly koutky v kyselém úšklebku, ale na slova svého nadřízeného nijak nereagoval. „Jsem mág, pane Babarigu. Jestli na sobě mám nebo nemám krizeln, o mých schopnostech skutečně nerozhoduje.“ Poklepal na šarlatovou pásku se stříbrným odznáčkem na pravém rukávu uniformy – právě ta páska symbolizovala jeho neobvyklou moc a zařazení. „Nemám žádnou povinnost nosit tradiční oděv.“

„Ta povinnost už neexistuje víc než sto let,“ dodal vrchní strážmistr tvrdě. Pak se otočil k Leškovi, který rozhovor tří dospělých sledoval s nejistotou v očích, a podstatně laskavějším tónem dodal: „Takže ano, Leško – nevěř tomu, co ti kdo nakuká.“ Poté mu vtiskl do dlaně další půlkorunu a chlapci zasvítily očka. „Utíkej domů, hochu.“

Kluk poslechl. Pan Babarig se nadále mračil na strážmistra Felsera a jeho chybějící krizeln. „Starý dobrý časy,“ zavrčel.

„Při vši úctě, *pane*,“ řekl mág tónem, v němž nebylo úcty, ani co by se za nehet vešlo, „pochybuji, že je pamatujete.“

Starožitník a čaroděj se navzájem změřili nevraživými pohledy.

„Povězte nám, pane Babarigu, co se přihodilo ve vašem obchodě, že si to vyžaduje pozornost četnictva,“ vložil se do očního souboje Schickentanz.

„Byla to loupež,“ odpověděl starožitník.

Strážmistr Felser vytáhl z kapsy malý zápisník a tužku. „Měl jste obchod zabezpečen?“

„Ano, dokonce pomocí těch vašich čárymár,“ řekl pan Babarig nerudně. „Ale ten zloděj... nějak všechna zabezpečení obešel. Vůbec se nespustila. Prostě jsem jenom viděl, jak se otevřela ta vitrína – sama od sebe – a to, co v ní bylo, vyletělo ven. Letělo to vzduchem... prorazilo díru ve vchodových dveřích... a zmizelo.“

„Rozumím,“ přikývl strážmistr Felser, zatímco hrot jeho očarované tužky škrábal do vznášejícího se zápisníku.

V panu Babarigovi ten pohled vyvolával nepříjemné vzpomínky. Naprázdno polkl. „Ocenil bych, kdybyste si ty svoje pouťový triky nechal od cesty.“

„Chtěl jste obdarovaného, poslali jsme k vám obdarovaného,“ pravil vrchní strážmistr Schickentanz klidně. „Pojďme, prohlédneme si místo činu a snad přijdeme na to, co se stalo.“

Starožitník zavrtěl hlavou. „Já se tam nevrátím. Cítil jsem... ten *smrad*. Úplně stejnej jako v obchodě starýho Kíglu, Wegenera a paní Olannei. Ze všech tří už jsou nebožtíci a já nehodlám bejt čtvrtěj.“

Po hladce oholené tváři strážmistra Felsera přelétl stín. „Co přesně vám bylo ukradeno, pane Babarigu?“ Jeho tón byl najednou mnohem vážnější.

„Smaragdovej náramek,“ odpověděl starožitník a snažil se nedat najevo, jak moc ho změna mágova chování vyděsila. „Ve stříbře. Vedu si záznamy o všech předmětech, které mám v obchodě, je tam i nákres.“

„Ukažte nám ty záznamy,“ požádal strážmistr.

„Nemůžu. Už jsem řekl, že se do toho obchodu nevrátím, protože nechci umřít,“ zavrtěl hlavou starožitník.

Mág si povzdechl a promnul si čelo. Než stihl reagovat, ozval se znovu klidný hlas vrchního strážmistra Schickentanze: „Pane Babarigu, ujišťuji vás, že vám při návratu do obchodu nehrozí žádné nebezpečí. Je v mém zájmu zajistit, aby se vám nic nestalo. Strážmistr Felser je trénovaný čarolap. Postará se o vás. Pokud máme zjistit, kdo u vás kradl, musíme na místo činu.“

Starožitník chvíli přemýšlel, prohrábl si kapsy, aby zkontroloval, kolik má peněz, poté luskl prsty na vrchního a vyžádal si od něj celou

láhev se zbytkem jalovcové. Pak se z ní zhluboka napil, postavil se na teď už značně vratké nohy a zahlásil: „Tak dobře. Můžem, lapičare.“

Felser zakoulel očima, jinak však nereagoval. Nejspíš s tím měl co dělat významný pohled vrchního strážmistra.

* * *

Mlaga nad Ehzelnem se konečně začínala trhat a na červené střechy zasvítilo dopolední slunce. Po Rudohlavecké ulici se rozjely první vozy koněspřežné dráhy, majitelé obchodů na Caletné i Lomené stahovali rolety a rozkládali přede dveřmi ukázky svého zboží. Společně s otevřením městských bran se z chudinské čtvrti dole u řeky začali na svá obvyklá místa na rozích ulic a schodech chrámů předsvětních bohů trousit žebráci.

Také Horní náměstí, po němž v doprovodu dvou četníků krácel pan Babarig, začalo ožívat. Starožitník zachrastil svazkem klíčů, odemkl dveře narychlo opuštěného krámku a gestem ruky naznačil svému doprovodu, aby šli dál – ideálně dřív, než si jejich přítomnosti všimne někdo z jeho známých či zákazníků. „Tak račte, pánové.“

„Já počkám venku,“ oznámil Schickentanz a vytáhl z kapsy svrchníku elegantní vyřezávanou dýmku. „Jen se čiňte, Felsere.“

„Rád,“ odpověděl mág a vstoupil dovnitř. Panu Babarigovi se nelíbilo, že ten normální četník zůstal venku, a už vůbec se mu nelíbil způsob, jakým si ten zatracený obdarovanec prohlíží jeho obchod. Měl pocit, že ho hodnotí, že snad počítá i zrnka prachu, která se leskla ve světle slabých paprsků slunce.

Nemohl uvěřit tomu, že dobrovolně zavedl četníka – a navíc jednoho z obdarovanců – do svého krámku. Velká část jeho zboží by mohla strážmistra Felsera zajímat víc, než bylo zdravo. Pan Babarig však nepochyboval, že mág jeho ne zcela legální poklady neobjeví, protože jsou dobře schované a ještě líp chráněné. Z odhalení skutečné povahy svého obchodování strach neměl.

„Cítíte ten pach?“ zeptal se strážmistra, aby prolomil nepříjemné ticho.

„Je tu trochu zatuchlo,“ odušil mág.

„No dovolte!“ rozdurdil se pan Babarig okamžitě. „Můj krámek patří k nejlepším starožitnictvím v celé Ogradeně. Málokdo si může dovolit provozovat podnik na tak lukrativním místě, jako je Horní náměstí! Prý zatuchlo... Čichejte sakra pořádně! Je to tu cítit zkaženými vejci a sírou!“

Strážmistr Felser se pousmál. „Ať jste tu cítil cokoliv, pane Babarigu, už je to pryč. Zajděte pro knihu se záznamy o zboží, prosím, chci vidět ten náramek.“

Pan Babarig protočil oči v sloup a nesouhlasně mlaskl, přesto přešel k pokladně a vytáhl zpod ní těžkou knihu. Chvilí v ní listoval, než našel správnou stranu. „Tady – prosím. Stříbrný náramek se smaragdy, číslo položky 5788. Odhadovaná cena sedm tisíc zlatých. A zde věrný nákres.“

Mág se naklonil nad knihu a přejel prsty po obrázku. „Jste si jistý, že to byl právě tenhle náramek?“

„Samozřejmě. Myslíte si, že neznám své zboží? Poslyšte, strážmistře, že je to jeden z těch vašich čarodějnickejších náramků, co vám pomáhají dělat kouzla?“

„Ptáte se mě, jestli je to usměrňovač?“ povytáhl obočí mág a pan Babarig téměř vzrušeně přikývl. Jeho nadšení však velmi rychle opadlo poté, co strážmistr Felser zavrtěl hlavou.

„Jistěže není. Usměrňovače jsou velmi složitá zařízení, jejichž fungování je i pro většinu obdarované komunity záhadou, takže bych se nedivil, kdybyste nepoznal kopii od originálu. Ale tento náramek... ten nemá s usměrňovačem společného vůbec nic. Usměrňovač by musel být mnohem masivnější, v silném kovu by byl zataven jediný velký smaragd, nikoliv několik menších.“ Mág na starožitníka upřel zkoumavý pohled. „Navíc... pokud by to byl usměrňovač, nesměl byste ho mít ve svém obchodě, že ano?“

„Jistě,“ zahučel pan Babarig. „To bych nesměl.“

Strážmistr přikývl a přešel k vitríně, v níž ještě před několika hodinami ležel na sametovém polštářku ukradený náramek. Přejížděl rukou

po vnitřní straně skla, mezi špičkami prstů mu při tom poskakovaly bledě modré jiskřičky. „Ne, skutečně se nejedná o usměřovač. Troufám si však tvrdit – vlastně jsem si tím úplně jistý –, že byl ten náramek magií přímo nacucaný.“

„Nepovídejte,“ řekl pan Babarig rádoby nezúčastněně a sledoval, jak pod rukávem četnické uniformy září Felserův vlastní, opravdový usměřovač. „To jsem netušil.“

Fialkové oči ho probodly pohledem. „Nehrajte to na mě, Babarigu. Náhodou vím dobře, co jste zač. Není to poprvé, co jste chtěl protizákonně prodávat očarované předměty. A nejspíš to nebyl jediný kouzly nasycený exemplář ve vašem obchodě. Nevola! byste četnictvo – a už vůbec ne čarolapa –, kdybyste si nebyl jistý, že vám jde o život. Určitě tušíte, že pokud tady uděláme prohlídku, najdeme dost důkazů na to, abychom vás zavřeli na nepříjemně dlouhou dobu.“

„Žádná doba ve vězení není příjemná. Ale ujišťuju vás, že moje svědomí je čisté,“ dodal starožitník sebevědomě.

Mág stiskl rty a přešel k pultu s pokladnou. Pan Babarig sledoval jeho dlouhé prsty, jak opatrně přejíždí po starém dřevě. Hledaly škvíru, tajné tlačítko, skrytý vstup. Bylo mu jasné, že strážmistr Felser už pravděpodobně vycítil sílu kouzel a kleteb ukrytých v jeho starožitnostech. Nejspíš už tušil i existenci tajného skladu ve sklepě, kde měl starožitník uloženy ty nejcennější kusy. Dokud ale nepříjde na to, jak se do něj dostat, bude to slovo proti slovu. Nemá žádný důkaz. Dokud jsou dveře zavřené, nebude zavřený pan Babarig.

Musel se usmát, když viděl, jak strážmistr Felser tápe, jak se marně snaží strhnout oponu, za níž se ukrývají důkazy. Zabezpečení sklepa mu zajistil ještě starý Moreau, za Lasavierových časů. Tehdy nebylo obvyklé, aby obdarovanci pracovali pro obyčejné lidi, ale pan Babarig měl konexe. Moreau hodně riskoval, když za zády svého černokněžnického pána oplétal starožitníkův tajný sklad ochrannými kouzly. Kdyby to ale neudělal, riskoval by mnohem víc, ušklíbl se pro sebe pan Babarig a zavzpomínal na všechnu tu špínu, kterou mohl o rodu Moreau na správných místech v případech potřeby vytrousit.

Ozvalo se tiché *plop*. Ten zvuk byl panu Babarigovi nepříjemně známý. Obvykle v něm vyvolal nával vzrušení z prodeje či nákupu nového předmětu. Ale dnes mu při něm přejel mráz po zádech.

„Ale heleme se,“ usmál se strážmistr Felser. „Copak to tu máme?“

Pan Babarig musel popojít dopředu, aby na vlastní oči uviděl to, čemu se zdráhal uvěřit.

V podlaze kousek za pultem zela obdélníková díra, v níž bylo vidět schodiště prudce klesající kamsi do znepokojivě černé tmy. Zdola vanul chlad a nezaměnitelná vůně staré magie. Zatracenej obdarovanec! Jak je možný, že se mu podařilo ty dveře najít a otevřít?

„Ty mizero,“ ulevil si. „Otrapo. Kozodrbe!“

„Važte slova, pane Babarigu. Nebo vám k neoprávněnému držení a prodeji magických předmětů napařím ještě urážku veřejného činitele. Musel jste přece vědět, že ve chvíli, kdy vám do obchodu vleze obdarovaný, máte po legraci. A přesto jste zavolał četníky a nechal poslat specificky pro čaroděje.“

V hlase mladého mága zněla nevyřčená otázka. Odpověď byla nasnadě, ale starožitník ji odmítal přiznat sám sobě, natož jemu. Promnul si silně opocené čelo.

„Fajn,“ zavrčel. „Některé věci, které prodávám, odporují těm vašim zatraceným regulím. Ale zavřít musíte hlavně toho zloděje. To on zabil tři lidi! Moje přátele a kolegy. A dnes chtěl zabít i mě! Musíte ho chytit, než se vrátí dodělat, co začal.“

„Děkuji za vaše přiznání, pane Babarigu, to lze určitě brát jako polehčující okolnost.“ Zadostiučinění v mágově hlase bylo téměř hmataitelné. „Ale v tom zloději, který sebral váš náramek, se mýlíte. Vaše přátele nezabil on, nýbrž předmět, který kradl.“

„Nerozumím vám.“ Pan Babarig naprázdno polkl, když uviděl, jak mág jen tak ze vzduchu tvoří světélkující pouta.

„Možná by bylo přesnější říct, že je zabila jejich hrabivost,“ pravil strážmistr Felser, zatímco jeho magické okovy obtáčely starožitníkovu zápěstí. „U vás – a to je vaše štěstí – zvítězil nad hrabivostí strach. V tom náramku totiž bylo, stejně jako v broži z obchodu paní Olannei, v ná-

ušnicích od pana Kígl a ve sponě do vlasů z krámků pana Wegenera, obsaženo mocné ochranné kouzlo, které znemožňovalo dotknout se ho holou rukou. Vaši kolegové se snažili své zboží zachránit, když jim ho neznámá síla odnášela z obchodu. A žádného při tom pochopitelně ne- napadlo použít rukavice. Proto zemřeli. Vy jste utíkal. Proto jste přežil. Jaká škoda, že velkou část zbytku života strávíte za mřížemi.“

„Vyhrožujete mi? Na to pozor, nebo si na vás budu stěžovat u soudu.“ Panu Babarigovi někdo nehrozil prohlídkou vězení zevnitř poprvé. Starožitník se však dosud ze všech obvinění dokázal vyvléknout.

„Spíš konstatuji. Tentokrát spadla klec, Babarigu. Můžete jen doufat, že vás propustí na kauci. I když pochybuji, že po smrti svých společníků najdete někoho, kdo by ji za vás zaplatil.“ V jeho hlase byl znát posměšek. „Pojďme,“ pobídl ho četník přísně a otevřel dveře ven.

„Takže hotovo,“ řekl vrchní strážmistr Schickentanz opírající se o stěnu vedlejší budovy.

„Hotovo,“ přisvědčil Felser. „Tady pan Babarig půjde s námi. Objevil jsem v jeho obchodě tajný sklad zakázaného magického zboží.“

„Ale,“ řekl Schickentanz, vyklepal z dýmky zbytek tabáku a schoval ji zase zpátky do kapsy. „Tak to je tedy nečekaný zvrat událostí.“

„Škoda, že tu není Leško,“ poznamenal pan Babarig a s obtížemi si spoutanýma rukama nasadil na hlavu cylindr. „Aspoň by viděl, jak to dopadá, když si jeden zavolá na pomoc takzvané strážce zákona.“

„Nikoliv, viděl by, jak to dopadá, když jeden porušuje zákon o prodeji a přechovávání magických předmětů,“ opravil ho strážmistr Felser a gestem mu naznačil, že má opustit obchod. Poté pečlivě zavřel dveře, pomocí magie je uzamkl a klíčovou dírkou přelepil tenkou papírovou páskou s četnickou pečeti.

Mlaga nad Ehzelnem se už úplně roztrhala, nebe nad červenými střechami knížecího paláce bylo blankytně modré. Slunce se opíralo do tmavě zelených listů javorů, pronikalo mezi nimi na dláždění Horního náměstí a barvilo krystalky křemene v žulových kostkách do zlatova. V ogradenském hlavním městě to vypadalo na velmi příjemný, pozdně letní den.

KAPITOLA PRVNÍ

NECHTĚNÝ DAR

.....

Přestože dosud není zcela jasné, jakým způsobem se magické nadání dědí, jeho pokrevní přenosnost je zjevným faktem. Obdarovaní zkrátka plodí obdarované, a to i v případě, že své potomky počnou s partnerem bez jediné kapky magické krve v celé genealogii. Výjimky z tohoto pravidla existují, jsou však asi stejně vzácné jako sněhová bouře uprostřed ogradenského léta.

.....

GREGORIJ KAPRŠČIK,
TAJEMSTVÍ DARU ČARODĚJNÉHO, SVAZEK PRVÝ

VĚTŠINA MĚST MÁ DVA druhy nezvaných obyvatel ztrpčujících život počestným občanům – holuby a krysy. Tato zvířata dokázala najít ve špíně rychle se rozrůstajících měst skryté výhody, které jim umožnily rozvíjet se, množit se a šířit plejádu nepříjemných nemocí provázených vyrážkou, dráždivým kašlem a příležitostně smrtí.

Většina měst má své holuby a krysy. Ragga měla krkavce. Producovali se po jejích dlážděných ulicích, vířili šedivý městský prach démonicky černými křídly a s drzostí sobě vlastní doráželi na všechny ctihodné raggské občany, kteří si z tržiště odnášeli něco dobrého k snědku.

Raggští krkavci byli pýchou i prokletím města. Značně přemnožení, přespříliš navyklí na lidi a někteří tak tlustí, že se sotva odlepili

od země. O to více bil do očí městský znak, který zobrazoval dvojici podstatně elegantnějších a štíhlejších příslušníků onoho ptačího druhu. Těžko uvěřit, že jej kdysi načrtli právě podle oněch ušmouraných kolébajících se příšerek, které jistý básník původem z města pohrdavě nazval parodií na ptactvo.

Ale vůbec nejhorší na krkavcích je, jak jsou zatraceně hluční, pomyslel si čerstvě probuzený chlapec a schoval kudrnatou hlavu pod polštář. Toho rána se mu jeden páreček usadil na parapetu a už hodinu před svítáním začal se svým koncertem.

A nedal si pokoj. Byl slyšet i přes polštář na hlavě, dokonce i když se chlapec otočil na druhý bok. Pravda, když se otočil na břicho, možná to bylo trošinku lepší, ale k smrti nerad spával na břicho, takže tak nevydržel dlouho. Nakonec našťávně mrsknul polštářem na zem a posadil se na posteli. Tmavé kučery měl po noci nepříjemně zacuchané, což ho nepotěšilo – máma se ho nejspíš bude snažit donutit, aby si je rozčesal. Tento proces považoval za stejně bolestivý jako zbytečný, ale máma si nedá pokoj, protože dneska je přece velký den. Pro něj osobně byl ten den především pěkně děsivý.

Chlapec se jmenoval Još Vaněvski a toho dne se měl stát mágem.

Když o tom tak přemýšlel, neměl zrovna na výběr. Oba jeho rodiče patřili k obdarovaným a šance, že se dvěma mágům narodí dítě bez esence, byla – jak si sám spočítal díky svým znalostem biogenetiky a pravděpodobnosti – necelé jedno procento. Mohlo se to stát. Ale kdyby se to stalo, tak se to určitě nestane někomu, jako jsou Roxana a Alexej Vaněvští, jedni z nejmocnějších a nejproslulejších čarodějů v celém knížectví, hrdinové dvou válek a vzory pro celou nastupující generaci mágů.

Dřevěné dveře Jošova pokoje zavrzaly a otevřely se.

„Jošte Maxmiliáne Vaněvski, koukej vylézt z té postele, než tě z ní vytáhnou sama!“ zahlásila vysoká červovlasá žena. Jošova matka působila díky ostrým rysům obličeje a neuspořádané hřívě tmavých kudrnatých vlasů na první pohled přísně a trochu divoce, v modrošedých očích jí však svítily laskavé hravé ohníčky.

Přesto oslovení celým jménem nevěstilo nic dobrého. Jestli Joše něco dovedlo znepokojit víc než oslovení „Jošte“, pak to bylo „Jošte Maximiliáne.“ Vždycky to znamenalo, že něco provedl. Nebo se dělo něco nepříjemně důležitého.

„Ještě chvílku, mami,“ plácnul sebou zpátky do postele. Už ve chvíli, kdy si přitáhl přikrývku až po bradu, cítil, jak sjíždí zase dolů, pak se zvedá do vzduchu a elegantním obloukem přistává složená na vyplétaném křesle v rohu místnosti.

„Žádnou chvílku,“ řekla máma nekompromisně a upravila si na zápěstí svůj usměrňovač. Široký náramek s velkým smaragdem lehce světlkoval. „Dole je snídaně, a jestli si nepospíšíš, tvoje sestry ti ji snědí do posledního drobečku.“

„Myslel jsem, že budeme vyrážet později.“ Još se neochotně posadil. Bez vyhráté peřiny si najednou uvědomil, jaká je v pokoji zima. „Vždyť sotva vyšlo slunce.“

Roxana zalétla pohledem k oknu, za nímž zpoza mraků prosvítaly první sluneční paprsky. „Tvůj otec si myslí, že jsou teď ty správné povětrnostní podmínky. A že nevydrží dlouho. Nerad by vletěl do bouřky.“

„My vážně poletíme?“ vyvalil Još oči a prázdný žaludek se mu trochu zhoupl.

„Šel bys radši pěšky? Jen pěkně šetři nohy, budeš je ještě potřebovat. Nekoukej na mě tak, vstávej. Holky jsou už nachystané.“

„Ony jedou taky?“ záupěl. Jeho podrážděný žaludek provedl další otočku. Začínala ho pálit žáha. Tenhle den je vážně čím dál lepší.

„Ovšemže jedou, přece by si nenechaly ujít větroplavbu. Co se tváříš, jako by ti uletěly včely? Přece se chceš se sestrami rozloučit, vždyť je neuvidíš až do Světlodaru,“ připomněla mu máma.

„Trochu jsem myslel, že se s nimi rozloučím už doma,“ povzdechl si a spustil bosé nohy na zem. Dubová podlaha jeho pokoje byla ještě studenější než vzduch. Još neměl rád zimu. Jak chladná jsou asi rána v brünburském lyceu pro mágy? Nejspíš dost. Napadlo ho, že kdyby Brünburg ležel níž než na studené náhorní plošině uprostřed Holberských výšin, těšil by se tam mnohem víc.

„Je mi jasné, že nechceš, aby tě znervózňovaly, Joši, ale babička nemá čas na hlídání. A nechat je doma samotné nemůžeme, protože by nám zbořily dům,“ vysvětlila máma. Pak se k němu sehla a políbila ho na čelo. „Neboj, bude to všechno v pořádku.“

Još ji krátce objal, s hlubokým povzdechem vstal a zamžoural do ranního světla, což neuniklo jeho matce. „Koukej si nasadit brýle. Máš moc hezké oči na to, abys je pořád mhouřil,“ prohlásila a rychlým krokem se vydala z pokoje.

„No jo,“ zahučel, po paměti na nočním stolku nahmatat kovové obroučky a nasadil si je na nos. Obraz okolního světa byl najednou o něco ostřejší. Ne však o tolik, aby to Joše donutilo nosit je trvale.

Vrzavé dveře za mámou zaklaply a Još si brýle zase sundal. Přešel k proutěnému křeslu, na kterém ležela složená přikrývka, vzal ji a hodil zpátky na postel. Na rozdíl od mámy k tomu ještě nemohl použít kouzla.

Pod přikrývkou Još našel oblečení, které mu máma večer přichystala. Popadl košili a rychle si ji přetáhl přes hlavu. Košile byla světle modrá, s téměř nepatrným fialovým odleskem a máma Jošovi tvrdila, že mu ladí k očím. Još pohledem do zrcadla ve dveřích skříně zhodnotil, že mu možná ladí k očím, ale docela se pere s nazelenalým odstínem jeho pleti. Necítil se zrovna dobře a při představě, že se bude muset nalodit na tátův vzdušný koráb, se jeho lehká nevolnost způsobená nervozitou ještě zhoršila.

Oblékl si i krátké vycházkové kalhoty se širokými nohavicemi, v nichž vypadal ještě drobnější a neduživější než obvykle, zvlášť když k nim zatím neměl podkolenky, které by alespoň částečně schovaly hubená lýtka. Úplně ledové nohy nacpal do domácích trepek s výstelkou z ovčí vlny. Z pootevřené skříně na něj pořád zíral obraz jeho vlastního mírně vyděšeného obličeje. Još se natáhl a dveře skříně dovřel, aby se na sebe nemusel dívat.

Na svém vzhledu ostatně neshledával nic pozoruhodného, podobal se většině lidí z Raggy. Prostě jen kudrnatý tmavovlasý kluk, malý a drobný na svůj věk, se špičatou bradou a dlouhým nosem. Jeho plet vždycky působila krapet nezdravě – kombinace mámina extrémně

bledého odstínu kůže a tátovy bronzově hnědé toulavecké pleti v Jošově případě nedopadla dobře.

Snad jedinou zvláštností jeho obličeje byla barva očí. Još měl to, čemu se v celém Pětizemí přezdívalo čarodějovy oči – jeho duhovky byly jasně fialové. Takoví lidé měli oplývat mimořádným magickým nadáním, ale Još věděl, že je to jen pověra. Ve svých knihách o biogenetice četl, že čarodějovy oči ve skutečnosti představují původně vzácnou barevnou mutaci, která je u rodin s magií v krvi rozšířenější oproti běžné populaci, protože mágové měli v minulosti nepříjemný zvyk křížit se jen mezi sebou.

Prostě úplně obyčejný třináctiletý kluk, to byl Još Vaněvski.

Úplně obyčejný třináctiletý kluk, který je ale taky nejstarším dítětem a jediným synem nejslavnějšího mága současnosti. A přesně to Joše poněkud děsilo.

Co se asi stane, až dorazí do Brünburgu? Budou ho s tátou srovnávat? Budou od něj očekávat velké věci, protože je syn Alexeje Vaněvského, hrdiny dvou válek a přemožitele černé magie?

Još si nepřipadal nijak výjimečný ani talentovaný. Rád si četl, bavila ho biogenetika, ale taky staré mýty a dějiny Pětizemí, a rozhodně netoužil být ani válečník, ani lovec černokněžníků. Lákalo ho zkoumat věci do hloubky, svou budoucnost si představoval někde v zatuchlé pracovně na jedné z ogradenských univerzit, kde by mohl přicházet na kloub tajemům světa, ideálně o samotě.

Napadlo ho, jak by bylo báječné, kdyby na brünburském lyceu nikdo neznal jeho jméno. Kdyby aspoň po otci nezdědil ty ztracené čarodějovy oči, ještě navíc krátkozraké, kvůli nimž ho matka jako správná léčitelka nutila nosit nenáviděné brýlčky. Kdyby radši zdědil tátův malý nos.

S těžkým srdcem se rozhlédl po pokoji. Od doby, kdy byl dost velký na to, aby nespal v kolébce vedle máminy postele, byla tahle místnost jeho královstvím. Svatyní, v níž si mohl neomezeně dlouho číst, přemítat, jen tak sedět v okně a zírat ven na ulici, aniž by ho kdokoliv – kromě krkavců – rušil. Představa, že ten pokoj znovu uvidí až na samém konci Trojsvátí, o Světloдарu, mu nebyla příjemná.

Ale no tak, Joši, přece už nejsi malý kluk, okřikl se. Napadlo ho, že by mohl požádat tátu, aby jeho pokoj kouzlem zamknul. Ani trochu se mu totiž nezamlouvala myšlenka, že sem v jeho nepřítomnosti budou chodit mladší sestry.

Vydal se pomalu po schodech dolů s pocitem, jako by kráčel na svůj vlastní pohřeb. Z kuchyně slyšel rozrušené dívčí hlasy. O něčem živě debatovaly. Povzdechl si. Cítil se mizerně, už teď ho trochu pobolívala hlava a představa, že bude během snídane poslouchat štěbetání těch dvou, mu náladu nezlepšila.

„Taký jsi tak zvědavá, co je bráchova esence?“ ozvalo se zpoza pootevřených dveří. Još se zastavil uprostřed kroku a přitiskl se ke stěně. Do kuchyně viděl jen tak napůl – Safija a Marga seděly zády ke dveřím zády, takže jeho příchod nemohly zaznamenat.

Otázku zřejmě vznesla Safi, úplně jistý si tím ale nebyl. Dvojčata bylo těžké od sebe rozeznat, i když jim viděl do obličeje, natož zezadu. Jistě, Marga měla o pár palců kratší vlasy než Safi, ale teď je obě měly kvůli očekávané větroplavbě svázané do drdolu. I šaty měly totožné – bílé s červeným proužkem, nabíranými rukávy a širokou mašlí v pase. Dostaly je od babičky Andělyny. Byly šité podle poslední ehzelnské módy a patřily k nim ještě podle babičky „naprosto rozkošné“ vínové větroplavecké čapky s vepředu našitou kovovou kotvičkou.

„To se asi sotva dozvíme,“ odpověděla pravděpodobně Marga.

„Jak to myslíš?“ Još úplně viděl, jak druhá ze sester, nejspíš Safi, zvědavě povytahuje obočí.

„Nó,“ protáhla Marga a Još si představoval, jak na jejích úzkých rtech hraje zlomyslný úšklebek. „Neřekla bych, že brácha přežije čavargy, takže se k rituálu vnitřního plamene nejspíš vůbec nedostane... Takže asi nikdy nezjistíme, jaká je jeho esence,“ dodala s klidem.

Još cítil, jak se mu opotily ruce. Jistěže ho napadlo, že tajemstvím opředenou první fázi přijímacího rituálu nemusí zvládnout, ale až dosud si nepřipustil, že by ji nemusel přežít. Najednou jako by mu někdo vši silou stiskl hrudník a vytlačil z plic všechen vzduch. Před očima se mu zatmívalo. A rozbolel ho žaludek. Strašlivě.

„Já ale nechci, aby Još umřel.“ Znělo to skoro jako vzlyknutí. Teď už si byl naprosto jistý, že mluví Safi.

„Já taky ne, ale tak to v přírodě někdy chodí,“ pravila Marga přemoudře. „Brünburská škola je jen pro ty nejsilnější. Víš, co je v lesích kolem příšer? Polednic? Harpyjí? Pravlků? Pavouků velkých jako pes?“

„Naši rodiče to přece taky zvládli. A byli stejně staří jako Još. Táta dokonce o fous mladší.“

„Jenže oni jsou hrdinové, Safijo,“ opáčila Marga. „Zato Još je posera.“

Posera. Poslední slovo probralo Joše z mráкотného stavu a mobilizovalo v něm všechny vztek, který se během té konverzace hromadil v jeho nitru. Bez zaváhání vpálil do kuchyně.

„Odvolej to,“ zavrčel. Oprávněná zloba přebila strach a nevolnost.

„Dobrý ráno, brácha,“ pozdravila ho Marga přehnaně sladce. „Zrovna jsme se o tobě bavily.“

„Já to slyšel,“ zavrčel. „Všechno. Koukej odvolat, že jsem posera.“

Pokud byla Marga překvapená, nedala to znát. Ona na sobě nikdy nedala nic znát – což jí Još vždy záviděl. Byla by vynikající karetní hráč. Neměla strach. Nikdy, z nikoho a ničeho. To byla ostatně další věc, kterou jí záviděl – stejně jako ten bohorovný pohled, který mu právě věnovala, a to, jak uměla pohrdavě povytáhnout jen jedno obočí, vždycky levé.

„A nejsi snad?“ zeptala se.

V Jošovi se vzedmula obrovská vlna hněvu, ale ovládl se. Přece se nenechá vyprovokovat. Ne dnes, když má ukázat, že je dost dospělý na to, aby se stal studentem brünburského lycea.

Jenže i když si moc přál být ten dospělejší, klidnější a moudřejší, jeho magie si o tom myslela něco jiného – a tak malý keramický hrneček s čajem, který měla Marga před sebou, zničehonic vybuchl. Ostré prasknutí následované řinčením střepů se mísilo se zděšeným výkřikem Margy, které horká tekutina opařila obličej i ruce.

„Tos udělal schválně!“ zaječela na Joše Safi. „Viděla jsem, jak ses na ten hrnek podíval!“

„Neudělal jsem to schválně!“ bránil se Još, překvapený silou kouzla, které jeho nepřiznaný hněv právě způsobil. „Prostě... prostě se to stalo!“

„Co se to tam děje?“ ozval se z vedlejší místnosti mužský hlas a v Jošovi hrklo. Táta! Až doteď si myslel, že je venku na dvoře a připravuje vzdušný koráb. Zjevně se mýlil.

„Još opařil Margu horkým čajem!“ křikla Safi.

„COŽE?“ Otázku následovaly rychlé těžké kroky.

Još se bez váhání otočil jako na obrtlíku a rozběhl se po schodech zpátky nahoru. Teoreticky neměl důvod utíkat. Jeho otec by – navzdory své válečnické minulosti a faktu, že dokázal zabít nepřítele prakticky jediným lusknutím prstu – neublížil mouše, natož svým vlastním dětem. Još, Safi ani Marga od něj nikdy nedostali jediný pohlavek. A to i přesto, že by si ho dle měřítek běžné ogradenské společnosti občas – minimálně v Maržině případě – zasloužili. Táta na ně snad nikdy ani nezvedl hlas, pokud u nich doma někdo křičel, byla to máma.

Důvod Jošova útěku byl prostý – Alexej Vaněvski byl přesvědčen, že se jeho děti musí vzájemně omlouvat za každou křivdu, kterou si způsobili. A Još rozhodně neměl náladu Marze toho poseru hned tak odpustit.

Vběhl do svého pokoje, otevřel okno a jako mnohokrát předtím prolezl vikýřem ven. Domácí trepky na šindelové střeše nepříjemně podkluzovaly, ale zdálo se mu, že je moc chladno na to, aby si je zul a lezl bosky. Když mu však po pár nejistých krocích podjely nohy a hrozilo, že se zabije ještě dřív, než se vůbec vydá na nebezpečnou výpravu do nové školy, přece jen se na střeše opatrně posadil a boty si sundal. Pak to šlo snáz; stačilo pár kroků a přeskočil na balkon vedlejšího domu, odkud už vedla dolů snadná cesta přes letitý popínavý keř, jehož větve obtáčely zábradlí.

Netrvalo dlouho a Jošovy nohy opět schované do klouzavých trepek pleskaly po dlážděné cestě pryč. Nevěděl, jak dlouho hodlá utíkat, zato velice dobře věděl, že by rozhodně utíkat neměl. Srdce mu divoce bušilo. Nechtěl Marze ublížit, ale ani v nejmenším se jí nechtěl omlouvat. Zlobil se – na sestru za ty její řeči, a teď i na sebe, že se mu nepodařilo ovládnout vlastní magii.

Na konci ulice ho málem srazil formanský vůz. Kočí Jošovi zahrozil, ale jel dál. Zato Još zastavil. Musel. Měl pocit, že mu shoří plíce. Doklo-

pýtal na okraj cesty, předklonil se a opřel si ruce o kolena. Vždycky, když hodně rychle běžel (a taky když se nadechl vůně čerstvě rozkvetlých šeráků nebo koření na trhu), dostavil se záchvat kašle následovaný pískáním na průduškách. I dnes se rozkašlal. A tentokrát se u toho málem i pozvracel.

No výborně, Joši, pomyslel si. Jsi posera, a teď budeš ještě poblítej posera. To bude v Brünburgu vynikající entrée.

Jen silou vůle udržel jícnový svěrač uzavřený. Žaludeční šťávy zatím zůstaly na svém místě.

Marga měla nejspíš pravdu – a to ho na tom žralo ze všeho nejvíc. Posera Još Vaněvski. Opravdu měl strach. Z cesty, která ho čeká, ze školy, na kterou má nastoupit, z osudu, který mu byl dán do vínku. Mágové mluvili o lidech, kteří neměli esenci, jako o „neobdarovaných“. Još by se svého „daru“ velice rád zřekl ve prospěch někoho, kdo ho ocení.

Dýchalo se mu podstatně lépe, a tak se o poznání pomalejším tempem vydal na Černé náměstí, kde ho překvapil lampář, který zhášel veřejné plynové osvětlení. Dřív, než si ho muž stačil všimnout, odbočil Još do úzké uličky na Masný trh, prosmýkl se mezi stánky s uzeninami, jejichž majitelé na ně právě vykládali své zboží, a pokračoval do Latařské ulice. Tam popoběhl k zájezdnímu hostinci, obešel ho a vkradl se dovnitř zásobovacím vchodem. Netrvalo dlouho a našel, co hledal – záblesk vlasů zlatých jako zralé obilí, tak neobvyklého odstínu v jeho rodném městě.

Vlasy byly spleteny do obzvláště tlustého copu a cop patřil podsadité dívce o něco starší než Još. Právě táhla ze sklepa obrovský proutěný koš plný kořenové zeleniny. Kulatá líčka jí zrůžověla námahou a pěkné plné rty zatínala soustředěním. Još k ní popoběhl, chytil koš za ucho a pomohl jí ho nést.

„Díky. Neměl bys být už na cestě do Brünburgu?“ zeptala se ho trochu ufuněně, když dovedli koš ke kuchyni.

„Ještě ty začíněj,“ řekl Još. „Můžu ti ukrást jednu ředkvičku?“

„Posluž si,“ pokrčila dívka rameny a přehodila si cop přes rameno. Jmenovala se Helge, a přestože byla téměř o dva roky starší, byla Jošovou

spolužačkou – a taky nejspíš jedinou opravdovou kamarádkou. „Přišel ses rozloučit? Nebo jsi měl jenom chuť na ředkvičky?“

„Opařil jsem ségru horkým čajem.“

„Schválně?“

„Jo... teda ne... já vlastně nevím. Neovládl jsem se.“

„Takže ses přišel schovat před výpraskem, uklidnit před omluvou nebo obojí?“ otázala se.

„Obojí.“ Věděl, že nemá smysl Helge posté vysvětlovat, že ho doma žádný výprask nečeká. Helge by to nechápala – stejně jako většina dětí v měšťanské škole, kterou spolu navštěvovali. Helge tam na rozdíl od Joše chodila jen dvakrát, někdy třikrát do týdne, protože musela rodičům pomáhat s chodem hostince. Skoro nikdo se s ní nebavil, protože byla pozadu. S Jošem se zase nikdo nebavil, protože byl až moc napřed. Sprátelili se, když jí vysvětloval pravidla pravopisu názvů ulic.

Teď ho bolestně bodlo u srdce při uvědomění, že s jeho odchodem do Brünburgu tohle přátelství nejspíš skončí.

K čertu s Brünburgem. A k čertu s magií.

Zakousl se do ředkvičky. Byla trochu hořká a štípala ho na rtech, ale snědl ji, protože měl hlad.

„Hlavně se vrať domů včas, ať nezmeškáš odlet,“ poznamenala Helge a už se chystala zase věnovat zelenině. V tu chvíli si ale všimla, jak se Još tváří. Její kulatý obličej naplnilo ryzí zděšení.

„Ty ho *chceš* zmeškat! Joši! Ty jsi utekl z domu? A jen v trepkách?!“

„Část cesty jsem šel bosky,“ prohlásil, jako by ho to snad nějak ospravedlňovalo. Helge řekla nahlas to, nad čím uvažoval během celého svého zběsilého úprku z domova. Nechtěl se vracet. Nechtěl se omlouvat Marze. A už vůbec nechtěl nastoupit na brünburské lyceum pro mágy. „Můžu zůstat tady?“ zeptal se tiše.

„Joši,“ povzddechla si Helge dlouze. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Mohl bych... mohl bych pracovat u vašich,“ navrhl. Ani nevěděl, kde se v něm ta slova berou, prostě mu najednou přišla úplně přirozená a s každým z nich mu bylo trochu lehčeji u srdce. „Škrábal bych zeleninu a myl nádobí. Naučila bys mě točit pivo. Umím i trochu vařit. A ty

bys mohla chodit častěji do školy, kdybyste měli v hostinci o pomocníka navíc.“ Byla to bláhová, ale svým způsobem krásná myšlenka.

Helge si promnula čelo, jako by ji z Joše začínala bolet hlava. „Měl jsi v noci mrtvici – jako můj dědeček Francek?“ otázala se. „Nebo ti faerlenský vrtoleb vyžral ve spánku půlku mozku?“

„Ani jedno,“ pípl Još, který si velice dobře uvědomoval, že je jeho nápad naprosto praštěný.

„Tak to vážně nechápu, jak tě takováhle blbost mohla napadnout,“ řekla Helge. „I kdyby můj otec souhlasil, abys tu pracoval – což by rozhodně neudělal, protože tě nemá rád –, *já* bych ti rozhodně nic takového nedovolila. Jsi syn Alexeje Vaněvského, Joši. Jsi mág. A jsi chytrý. Nebo jsi aspoň byl – předtím, než ti faerlenský vrtoleb vyžral...“

„Nikdo mi nic nevyžral...“

„... půlku mozku z hlavy. Ty *musíš* studovat! A ne tady škrábat brambory a točit pivo.“

„Možná by mě bavilo škrábat brambory,“ oponoval Još. „Helge, Brünburg není nic pro mě.“

„To nevíš, dokud to nezkusíš,“ řekla Helge. „Navíc kdyby se ti tam opravdu tak moc nelíbilo, můžeš přece přestoupit. Jsou i jiné školy pro mágy. Některé i blíž. Kolik je jich v celé Ogradeně, deset?“

„Osm.“

„I to je pořád dost,“ mávla Helge rukou. „Víš, co bych za takovou příležitost dala já? Prodala bych duši zászvětním bohům – zatraceně, prodala bych duše celé svojí fámié –, abych mohla na Brünburgu strávit jediný *den*, Joši. Čeká tě dobrodružství. Uvidíš věci, o kterých se nám neobdarováním ani nesnilo. Kdyby ses toho vzdal – říkám *kdyby*, protože to udělat *nesmíš* –, byla by to svatokrádež. A já bych ti to nikdy neodpustila.“

Pak si k Jošovu mírnému znechucení plivla do dlaní, popadla koš na zeleninu a pokračovala: „Máš dar a musíš se ho naučit používat. Kdybych já uměla kouzlit... tak bych určitě... netahala... tenhle – *uf* – koš jako nějaký mezek...“

„Počkej, pomůžu ti,“ nabídl se, ale Helge zprudka zavrtěla hlavou a zády se opřela o dveře do kuchyně, aby mohla projít.

„Ani náhodou. Ty si teď hezky nasadíš ty svoje chytrácký brejličky, vrátíš se domů, omluvíš se svojí příšerné sestře a poletíš do Brünburgu,“ pravila a s obtížemi zasunula koš se zeleninou za dveře. Pak se otočila zase k němu. „Tak. Kde máš ty brýle?“

„Tady, prosím,“ zahučel Još a vytáhl je z kapsy. Helge mu vzala kovové obroučky z ruky, vyleštila je cípem zástěry a nasadila mu je na nos.

„A napíšeš mi dopis, až tam budeš. Aspoň jednou za měsíc.“

„Odepíšeš zpátky?“ zkusil to Još.

Helge se zazubila. „Chtěl bys slyšet něco o mém vzrušujícím životě v hostinci? Tady se nic neděje,“ prohlásila a užuž se chystala zmizet ve dveřích kuchyně.

„Možná to nepřežiju,“ zavolal za ní Još. „Cestu do Brünburgu. Možná se vidíme úplně naposledy!“

„Ale prosím tě, tvůj táta přece pilotuje dobře. Uvidíme se o Světlo-daru. Měj se, Joši. A napiš mi!“ A zavřela za sebou.

Još osaměl. Chtěl jí vysvětlit, že se nebojí větroplavby, i když rozhodně nepatřila k jeho oblíbeným způsobům přepravy. Měl strach z toho, co přijde potom. Z čavarg – putování krajinou kolem Brünburgu, o jejíž nebezpečnosti svědčilo už to, že se do ní málokdo odvážil bez průvodce a že i poštu sem povětšinou nenosili lidští poslové, nýbrž příslušníci ras podstatně lépe vybavených pro střety s divokou přírodou Holberských výšin.

Sundal si brýle a ještě chvíli koukal na zavřené dveře do kuchyně. Přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby mohl s Helge škrábat brambory. Ke své smůle si dovolil to přemýšlení protáhnout o několik okamžiků déle, než bylo zdrávo. Najednou mu kdosi položil na rameno těžkou ruku.

„Už jsem ti říkal, že mi nemáš ložit za dcerou, Jošte Vaněvski,“ uslyšel nezaměnitelný hlas Helžina otce a zjistil, že jeho cesta domů bude ještě potupnější.

* * *

I když se k domu Vaněvských vraceli mlčky, Još věděl, že je pan Beckermeier naštvaný. Neměl Joše rád a Još mu to oplácel. Hostinský neměl nic

proti mágům – pokud se ovšem drželi dál od jeho domu, a především od jeho dcer. Což Još vzhledem ke svému přátelství s Helge nesplňoval.

Přešli Černé náměstí a zahrnuli do vedlejší ulice, na jejímž konci se nacházel Jošův domov, patrová dřevěná vilka, svou niermarskou architekturou naprosto neladící s okolím, navíc obehnaná vysokým kovovým plotem, bohatě porostlým břečťanem.

Plot představoval zákonnou povinnost – všechny domy obdarovaných musely být odděleny od běžné zástavby. Břečťan byl něco jako domácí mazlíček. Šlo o magickou odrůdu, trochu jedovatou a hodně masožravou. Máma mu každý týden nosila z trhů kus čerstvého hovězího. Tvrdila, že když už musejí mít plot, aby svou magií neohrožovali okolí, měl by aspoň vypadat hezky. Dle Jošova názoru největší hrozbu pro okolí představoval právě ten břečťan. Když to mámě kdysi řekl, usmála se na něj a pohladila ho po tváři: „A o tom to je, Joši. O tom to je.“

Dnes Još přemítal o tom, jak by bylo krásné, kdyby se břečťan rozhodl místo pravidelné dávky hovězího sežrat pana Beckermeiera. Nejspíš by nepoznal rozdíl.

„Přišel jsem se s ní jenom rozloučit,“ řekl Još. „Nic víc.“ Byla to lež jako věž, ale pan Beckermeier neznal Joše natolik, aby to poznal.

„Je mi jedno, cos tam přišel dělat,“ odpověděl Helžin otec. „Neměl jsi tam být. Máš štěstí, že jsi z tak vážené rodiny. Jinak bych tě potrestal, jak ti náleží.“

Než stačil Još vymyslet kousavou poznámku o tom, že ani pan Beckermeier není takový blázen, aby vztáhl ruku na mága, zpoza domu vyšel táta. Působil ustaraně a trochu zklamaně. To bylo dost možná horší, než kdyby se zlobil. Još opět cítil, jak se mu nervozitou stahuje žaludek.

„Zdravím, Theodore,“ kývl Alexej Vaněvski na pana Beckermeiera přátelsky. „Je od tebe hezké, žeš mi Joše přivedl. I když jsem si jistý, že už byl na cestě domů, vid’?“

„Měl by sis toho kluka líp hlídat, Alexeji,“ poznamenal pan Beckermeier a pevněji stiskl Jošovo rameno. „Zase jsem ho načapal, jak se baví s Helge. Nechci, aby se motal kolem mých holek, jasný? Helge o něm pořád mluví. Plete jí hlavu. Víím, že vám mágům mají ženský problém

odolat.“ Još cítil, jak mu pomaličku začínají růžověť tváře – konverzace se začínala odvíjet nepříjemnějším směrem, než čekal.

„Ujišťuji tě, že jeho úmysly byly zcela počestné,“ usmál se Jošův oči-vidně velmi pobavený otec.

„Ujišťuješ, ujišťuješ, počestné, počestné – a buch, než se naděju, holka bude chodit s outěžkem,“ ušklíbl se pan Beckermeier. „Já o obdarovaneckou krev ve své rodině nestojím.“

„Jošovi je sotva třináct, Theodore. Na tyhle myšlenky ještě nedozrál,“ řekl táta a Još zcela nepokrytě zrudl. „Ale nemusíš se bát. Dnes odjíždí z města a vrátí se až na konec Trojsvátí. Helžina hlava si od něj bude moct důkladně odpočinout. Joši, pojď, spěcháme.“

Još byl vývojem rozhovoru příliš konsternován na to, aby se pokoušel o další útek. Když ho pan Beckermeier pustil, se sklopenou hlavou a planoucímáma ušima prošel kolem táty a zastavil se na zápraží.

„Na shledanou, pane Beckermeiere,“ neodpustil si.

„Sbohy,“ skoro si odplivnul Helžin otec. Táta ho pozoroval, dokud jeho široká záda nezmizela za rohem. Još by si hrozně přál, aby po něm mrsknul nějakou vypečenou kletbu. Jak si vůbec ten chlap mohl dovolit takhle s tátou mluvit? Vždyť je to národní hrdina!

„Urazil nás,“ poznamenal Još.

„Maličko,“ mávl rukou táta. „Nic, na co bychom nebyli zvyklí. Musíme být k neobdarovaným trochu tolerantní.“

„Myslím, že tolerance schází jemu.“

Já o obdarovaneckou krev ve své rodině nestojím. Ta poznámka Joše rozpálila doběla. Už sám pojem „obdarovanec“ byl urážlivý a v kontextu celé věty to bylo ještě horší. „Ví přece, kdo jsi a co jsi dělal v obou válkách. Neměl by se k nám – k tobě – tak chovat. Vděčí ti za život.“

Táta zavrtěl hlavou. „Teodor Beckermeier přišel ve velké válce o svou první ženu. Nerozlišuje mezi černou a bílou magií, ani mezi černokněžníky a čarolapy. Byla to magie, kvůli čemu jeho manželka zemřela, tak zkrátka nesnáší všechny mágy stejně. Není to tolerantní, ale spravedlivé.“

„Říkal, že kdybych nebyl tvůj syn, tak mě potrestá, jak si zasloužím,“ žaloval Još.

Táta se usmál a v jeho fialových očích se zablesklo. „Tak vidíš. Přece jen je vděčný.“ Još pootevřel ústa, ale dřív než stihl říct další peprnou poznámku na adresu pana Beckermeiera, táta se zeptal: „Můžeš mi vysvětlit, proč jsi utekl? Nějak racionálně?“

„Asi ne,“ vzdychl Još. „Rozhodně ne racionálně.“

Jak moc by se asi táta smál, kdyby věděl, že chtěl v podniku pana Beckermeiera škrábat brambory?

„To jsem si myslel,“ pokýval hlavou táta. „Už to prosím nedělej.“

Nic víc k tomu neřekl, jen pobídl Joše, aby šel dovnitř, a ten se sklopem hlavou poslechl.

„Je Marga v pořádku?“ odvážil se zeptat, když se za nimi zavřely vchodové dveře.

„Jistěže. Tvoje matka je připravená snad na všechny druhy nehod. Namazala Margu nějakou mastí. Už ani není vidět, že se jí něco stalo“

„To je dobře.“

„Ale stejně by ses jí měl omluvit,“ poznamenal táta. „Zvlášť, když se tak dlouho neuvidíte. Není dobré zůstat rozhádaní až do Světlodaru.“

„Řekla, že jsem posera,“ postěžoval si. Vztek na pana Beckermeiera bledl při vzpomínce na křivdu, kterou na něm spáchala vlastní sestra. „A že nepřežiju čavargy.“

„Tím se mi nepochlubila. To od ní nebylo pěkné. Pak si zjevně omluvu zasloužíš i ty. Ale vyřešíme to cestou, už opravdu musíme zvednout kotvy. Zvedá se vítr.“

Jošovi se pro změnu zvedal žaludek. „Myslím, že měla pravdu,“ pípl tiše, ale táta ho slyšel. Položil Jošovi ruku na rameno a jemně stiskl.

„Neměla,“ prohlásil pevně. Jošovy pochybnosti tím však nerozptýlil. „Pojď. Máma i holky jsou už na palubě a tvoje zavazadla taky.“

Prošli chodbou do kuchyně a z ní na dvorek, na kterém se pár palců nad zemí vznášel tátův vzdušný koráb. Byl tak velký, že vyplňoval prakticky celý dvorek, a Još nikdy nepochopil, jak ho táta dokáže dostat do vzduchu, aniž by poškodil dům, vysokou hrušku rostoucí na rumišti v rohu anebo aspoň část oplocení. Určitě na tom měla podíl špetka šikovné magie.

Marga se Safi pobíhaly po dřevěné palubě, proplétaly se mezi lany, jež společně s plachtovým tvořila důmyslný systém umožňující korábu plout vzduchem s maximálním využitím přirozených větrných proudů a pouze minimálním využitím magie, a neustále na sebe něco pokřikovaly. Marga opravdu nevypadala, že by utrpěla nějaké zásadní zranění.

„Holky, přestaňte a zalezte do podpalubí!“ zavolal táta, když s Jošem vycházeli ze dveří. „Nehodlám vás sbírat po dvorku, je špatný vítr.“

Zatímco Safi bez protestů splnila otcovu žádost, Marga se k tomu neměla. „Já do podpalubí nejdu! Když letím v podpalubí, vždycky bliju!“

„Máma ti dá lektvar proti blinkání,“ řekl táta. „Stejně se podpalubí nevyhneš. Je jisté, že vletíme do bouřky.“

„Žádnej lektvar nechci, smrdí po houbách a já houby nesnáším!“ vztekala se Marga a Još cítil, jak ho z ní už teď začíná bolet hlava. A to je čekaly dvě hodiny letu. V podpalubí. A v bouřce.

Vidiš, pitomče. Kdybys neutíkal, bouřku bychom minuli.

„Pro jednu to přežiješ,“ zchladila Margu máma, která vyšla z podpalubí, a odzátkovala malou lahvičku.

„To teda ani náhodou,“ odpověděla Marga. „To mě radši přivažte ke stěžni!“

„Pro mě za mě,“ ušklíbla se máma a v očích se jí trochu nebezpečně zablesklo. „Do přivázané dostanu ten lektvar mnohem snáz.“

Marga naprázdno polkla, zamumlala něco o tom, že to „riskne bez lektvaru“ a zalezla do podpalubí za sestrou. Máma ji následovala s vítězoslavným úsměvem.

„Až po tobě,“ kývl táta k vratkému provazovému žebříku, jedinému vstupu na jejich vznášející se plavidlo.

Još popošel dopředu a nejistě se vyhoupl na žebřík...

„Proboha, Joši! Ty máš trepky?“

„Cože? Aha. Jo – jo, asi mám,“ potvrdil Još při pohledu na svou obuv. Po zběsilé cestě raggskými uličkami trepky vypadaly docela zbědovaně.

„A kde máš zase brýle, prosím tě? Joši, ty někde jednou necháš hlavu,“ povzdechl si táta.

„Brýle náhodou mám tady v kapse!“ řekl Još rychle.

„Musíš je nosit. Nebo si zkazíš oči a úplně oslepneš.“

„Máma říká, že to není pravda, a máma je léčitelka. A navíc, ty sám už je taky nenosíš,“ dovolil si Još malý protest.

„Protože jsem si nechal oči opravit kouzlem,“ odpověděl Alexej Vanevski a zdálo se, že už ho konverzace se synem unavuje.

„Mohl jsi je nechat opravit i mně.“

Táta si promnul čelo a zhluboka si povzdechl. „Oko roste do dvaceti let a do té doby je zbytečné pokoušet se o jakékoliv magické zákroky. Tak to říká tvoje máma a, jak jsi správně poznamenal, máma je léčitelka.“ Otočil se k domu, natáhl pravou ruku, na které měl usměřňovač s velkým rubínem, a soustředěně se zadíval do chodby. Než bys řekl švec, zvedl se poryv větru, zavířil chodbou a v podobě malého tornáda se vrátil k tátovým nohám, kde jako poslušný pejsek upustil Jošovy zbrusu nové kožené boty – pochodky. Pak zmizel stejně náhle, jako vznikl.

„Koukej se about a šup na palubu,“ nakázal táta a dalším kouzlem zamkl dům.

Još svázal boty tkaničkami k sobě a hodil si je kolem krku. „Mně je v těch trepkách dobře,“ zahučel. „Obuju se až na palubě.“ A s pochodkami bimbajícími kolem se pustil po vachrlatém žebříku na palubu.

„Řekni sestrám a mámě, ať se pořádně připoutají,“ požádal ho táta, když vylezl za ním. Još přikývl, ale do podpalubí se nevydal. Díval se, jak táta přechází ke zdobenému kormidlu, shýbá se, aby zpoza něj vytáhl stříbrný řetízek, který s ním byl spojen, a následně si ho připíná k usměřňovači. Tohle byla jediná věc, kterou měl Još na větroplavbách rád – pozorovat tátu, jak pilotuje. Dnes si zřejmě ani to pořádně neužije.

Do plachet korábu se zničehonic opřel vítr a celé plavidlo se rozvibrovalo magií. „Joši, jdi se schovat, tady nahoře to není bezpečné,“ pravil táta klidným, přesto důrazným tónem.

Još zůstal stát. „Promiň, že jsem utekl a že teď vletíme do bouřky. Nechtěl jsem ti zkomplikovat větroplavbu. Já... já vážně nevím, proč jsem to udělal.“

Táta se otočil od kormidla ke svému synovi a maličko se pousmál. „Nic jsi nezkomplikoval, Joši. A teď už konečně zalez.“

Hluboko v tátových fialkových očích jako by zářily odrazy tisíců blesků a Još se skoro zastyděl, když si uvědomil, jakou hloupost řekl. Alexej Vaněvski je živlovládce. Vítr a bouře jsou jeho niterná součást, jeho nejlepší přátelé. Hrozně rád by viděl, jak si s nimi táta obrazně řečeno potřeše rukou – ale opravdu to pro něj nebylo bezpečné.

Poklekl k dřevěnému poklopu, pod nímž se skrýval vchod do podpalubí, a konečně se protáhl dovnitř. Máma zrovna pomáhala Marze zapnout kožený bezpečnostní popruh, Safi už byla připásaná vedle ní. Když Još vešel, máma se na něj usmála a sykla něco jako „už bylo na čas“. Očividně nehodlala jeho útěk nijak víc řešit.

„Fuj, ty smrdíš po houbách!“ postěžovala si Marga a odvrátila od sestry obličej.

„Joši, sedni si támhle a připásej se, prosím tě,“ kývla máma k volnému sedátku naproti Safi. Još shodil z krku svázané pochodky, uložil si je pod nohy a posadil se. Když zapínal přezku popruhu, všiml si, jak moc se mu třesou ruce. Doufal, že to sestry nezaznamenaly.

Vzdušným korábem se prohnala druhá vlna magie – dubová prkna začala světélkovat. Još zavřel oči a představoval si, jak táta v tu chvíli pevně sevřel kormidlo a bříška jeho prstů zabubnovala po starém dřevě, jako by se ruce hudebníka rozeběhly po klaviatuře při nácviu etudy. I se spuštěnými víčky před sebou viděl soustředěný výraz, narovnaná ramena a široce rozkročené nohy muže připraveného čelit vzdušným proudům, mračnům a dnes i bouři. Tolik ho mrzelo, že musí být schovaný v podpalubí. Ještě pár vteřin a plavidlo se zvedne do vzduchu, vstříc Holberským výšinám...

„Alexi, počkej ještě!“ křikla máma, které se konečně podařilo zajistit Maržin popruh, ale její muž ji zjevně neslyšel. Do plachet korábu se opřel magický vítr a celé plavidlo se nahnulo na levobok. Máma se taktak udržela na nohou. Několika vratkými námořnickými kroky se s hudrováním přesunula na opačnou stranu podpalubí a klesla vedle Joše.

Koráb se nahnul tentokrát na pravobok. V lanoví nad nimi to zaskřípělo, znovu zaduněl vítr, ještě silněji než předtím – a pak najednou byli ve vzduchu. To Još poznal, protože se mu opět zhoupnul žaludek.

„Já z těch hub budu vážně blejt,“ oznámila Marga okamžik předtím, než se plavidlo vysokou rychlostí rozletělo kupředu. Pak své oznámení potvrdila skutkem.

* * *

Větroplavba nakonec trvala něco přes dvě hodiny. Když v jejích třech čtvrtinách otevřel táta poklop do podpalubí a řekl rodině, že už je venku bezpečno, Još se okamžitě vydal na palubu. Déle by nejspíš pach Maržiných zvratků mísící se s oděrem lektvaru proti nevolnosti nevydržel.

„Hlavně nikam nespadni,“ žádala ho máma. „Vidím, jak se ti třepou kolena. A – *prosím tě, Joši, proč máš na nohou trepky?!*“

„Je mi v nich dobře,“ zahučel Još a vyškrábal se ven. Nazelenalá Marga a znechuceně se tvářící Safi ho následovaly. Přidal do kroku, aby se jako první dostal k tátovi, který stál na zádi, jednou rukou opřený o kormidlo. Měl mokré vlasy a na tváři spokojený úsměv. Byl doslova ve svém živlu – jako by ho ten let omladil a naplnil silou.

„Moc pěkná bouřka. Dokonce jsem ulovil pár blesků,“ pochlubil se Jošovi. To bylo dobře – zásoba blesků znamenala, že doma nemusí nějakou dobu svítit petrolejkami. Při jejich světle se Jošovi mizerně četlo.

No jo vlastně, ale on si to teď vůbec neužije, vždyť nebude doma. Čím se asi svítí v budovách brünburského lycea? Upřímně doufal, že je ta škola, obecně považovaná za jednu z nejkonzervativnějších institucí v zemi, alespoň v tomhle trochu moderní.

„Támhle už je Brünburg,“ ukázal táta na změť červených střech kdesi v dálce před nimi. Vypadaly jako rozsypané dětské kostky. „Myslím město – hrad není vidět, zakrývá ho mrak.“

„Kde vlastně přistaneme?“ zeptal se Još.

„Kousek za Střeščinou,“ odpověděl táta. „Budete muset přejít celé Holberské výšiny, abyste se dostali do školy.“ Još při představě délky čavarg naprázdno polkl. „Neboj, nebude to tak hrozné. S mámou jsme to taky kdysi zvládli.“

„Jenže vy jste byli hrdinové,“ zopakoval Još to, co u snídaň prohlásila Marga. Vzápětí si uvědomil, že kromě jediné hořké ředkvičky,

kterou sebral Helge, vůbec nic nejedl. Mámin lektvar proti nevolnosti asi vážně účinkoval, protože konečně dostával hlad.

„Ale prosím tě. Byli jsme stejně vyjukaní třináctiletí špunti, jako jsi teď ty. Za pár dní už si na ten strach ani nevzpomeneš, věř mi.“

„Ty ses ale určitě nebál odjet. Těšil ses tam, jako ostatně všichni normální mladí mágové.“

„Těšil?“ Táta se od srdce zasmál. „Joši, byl jsem vyděšený. Ještě pár dní před odjezdem jsem netušil, že bych vůbec mohl být čaroděj. Moje rodina mě celý život krmila příběhy o nebezpečnosti kouzel. Myslel jsem, že se musela stát nějaká chyba. A když jsem zjistil, že přijímací rituál je pochod přes prokleté hory plné všemožných příšer, byl jsem si naprosto jistý, že se do brünburského hradu nikdy nepodívám.“

To Joše překvapilo. Nikdy ho nenapadlo, že se tak táta mohl cítit – ačkoliv to, že až do svých třinácti vyrůstal u tety Melady v odlehle rybářské vesnici, samozřejmě věděl. „Takže... ty jsi měl taky strach, tati?“

„Samozřejmě. Je normální mít strach z něčeho, co neznáš. Důležité ale je, jak se k tomu strachu postavíš, Joši. Nesmíš mu dovolit, aby tě ovládl,“ vzal syna kolem ramen. „Jasně?“

Još neváhal, otočil se k tátovi a objal ho. Nedělal to příliš často, ale teď měl pocit, že to potřebuje – a ve chvíli, kdy se vmáčkl do otcovy náruče, se najednou cítil mnohem líp.

„Joši, máma vzkazuje, že bys konečně mohl posnídat,“ ozval se za nimi Safiin hlas. „Sbalila ti s sebou nějaké magáše. Marga ti je chtěla sežrat, ale je jí pořád ještě blbě, takže pěkně ostrouhá.“

Jošovi se po tváři rozlil úsměv, který se jen rozšířil v okamžiku, kdy si všiml Margy. Ta se – úplně zelená – opírala o zábradlí na přídi a zjevně nebyla ve své kůži.

Kousek od Margy právě máma prostírala stůl pevně přišroubovaný k palubě a vybalovala z ranečku sladké placky z bramborového těsta. „Tak honem, Joši!“ mávala na něj. „Pojď si to sníst, než začneme klesat.“

Když si Još sedal ke stolu a máma mu podala samohřejku s bílou kávou, napadlo ho, že to přece jen možná nebude tak hrozný den.

KAPITOLA DRUHÁ

POUTNÍCI VZHŮRU

.....
„Nastoupit na tu věc? Jen přes mou mrtvolu! Koráby mají plout po vodě, a ne létat vzduchem, vy čarodějní blázni!“
.....

KNÍŽE WALDEMAR III., KTERÝ O PÁR HODIN POZDĚJI TRAGICKY ZAHYNUL PŘI PÁDU Z KONĚ DO HLUBOKÉ ROKLINY. JEHO TĚLO NEBYLO MOŽNÉ VYZVEDNOUT JINAK NEŽ POMOCÍ VZDUŠNÉHO KORÁBU. BYLA TO JEHO PRVNÍ A POSLEDNÍ VĚTROPLAVBA.

VZDUŠNÝ KORÁB RODINY VANĚVSKÝCH hladce dosedl na čerstvě pokosenou louku nedaleko městečka Střeščina. Louka přetékala vzdušnými koráby různého stáří i velikosti. Některé právě přistávaly, ty se staženými plachtami vypadaly, že už tu stojí několik hodin – a na všech se to hemžilo mágy. Na mnoha z nich Još poznal podle tradičních oděvů i způsobu mluvy, že se jedná o členy starých rodů, jiní vynikali tím, jak snadno se dala od pohledu rozpoznat jejich esence.

Viděl několik živosejů, k nimž se řadila i jeho matka – mágy života prozradily léčitelské symboly na pláštích nebo fakt, že na nich bylo něco zvířecího, cosi, co je spojovalo s živou přírodou víc než ostatní kolem. Mnozí z nich s sebou měli ochočené prapodivné tvory, z nichž nejobyčejnější byl zřejmě párek krkavců, které si od své matky přebírala stříbrolasá dívka Jošova věku, nejspíš taktéž budoucí studentka brünburského lycea.

Všiml si i zemětepců s runami zdobenými pláští. Bylo tu i pár jedinců, o nichž nepochyboval, že musí patřit k nitrotvárcům, nejtajemnějším a pravděpodobně taky nejnebezpečnějším ze všech obdarovaných. O nitrotvárcích se tradovalo, že mají nejbližší k černé magii – snad všichni slavní černokněžníci v historii Ogradeny byli mágy duše. Podezření na tuto esenci měl Još zejména u dvojice vysokých žen se stříbřitě potetovanými tvářemi, které oděny v černých krizelnech prozkoumávaly široké okolí hluboko zapadlými, naprosto nevypočitatelnými očima. Nepochybně přijely jako doprovod usměvavé zrzečky, která jim neustále něco štěbetala.

Zdaleka nejvíce si však Još všiml živlovládců, mezi které patřil jeho otec. Právě nositelé této esence při událostech posledních čtyřiceti let – tedy při obou magických válkách, které dramatickým způsobem ovlivnily dějiny Ogradeny i celého Pětizemí – vynikli v bojích proti černé magii nejvíce a celá řada z nich byla opěvována jako hrdinové. To mnoha živlovládcům stouplo do hlavy a neustále se předváděli. I teď Još viděl jednoho ohněpána, který pro pobavení svých potomků a dalších dětí vypouštěl do vzduchu barevné plameny ve tvaru všelijakých zvířat. Opodál stojící vododějka jeho výtvary promptně hasila ledovou tříští, která při kontaktu s ohněm syčela a měnila se v páru.

„Podívej, Joši, tamhle máte mít sraz s ostatními,“ ukázala máma na severní okraj louky. U několikametrového stožáru, na němž se ve větru třepotala vlajka s emblémem brünburského lycea, zlatým lesním drakem v purpurovém poli, už teď nervózně postávalo několik Jošových vrstevníků.

„Zajdu se tam podívat,“ ohlásil Još v náhlém záchvěvu hrdinství.

„Nechceš, abychom tě s tátou doprovodili?“ povytáhla máma trochu překvapeně obočí.

„Tak to ani náhodou!“ zavrtěl hlavou a spustil se na provazový žebřík, který teprve před pár okamžiky táta shodil z paluby na zem.

„A nasaď si brýle, ať někde nezakopneš!“ zavolala za ním ještě máma.

Mávl nad tím rukou, slezl z korábu a svižným tempem vyrazil k místu setkání. S každým krokem trochu zpomaloval a ztrácel na od-

vaze, přesto šel dál. Když už se ocitl dost blízko na to, aby viděl jednotlivé obličeje svých budoucích spolužáků, všiml si, že většina z nich postává v hloučcích a baví se spolu.

Još naprázdno polkl, sáhl do kapsy pro brýle a nasadil si je, jako by doufal, že když to udělá, uvidí něco, co dosud nezaznamenal.

A opravdu se to stalo – až teď si všiml, že jeden kluk sedí na kameni stranou od ostatních a cosi si čte. Vycítil v něm spřízněnou duši.

Jakmile přišel blíž, zjistil, že knížka, nad kterou se kluk sklání, je *Stokrát ukradená země: stručná historie Ogradenského knížectví* od profesorky Melindy Hajenko, slavné historičky a Jošovy nejoblíbenější výzkumnice. Dokonce tak oblíbené, že si Još vystříhl z novin její podobenku a schoval do tajné skrýše v podlaze pod postelí, kam si od raného dětství ukládal své poklady.

Kluk vypadal, že je naprosto dokonale začtený, a Još se mu vůbec nedivil. Melinda Hajenko psala neskutečně poutavě a tahle knížka byla jednou z jejích nejlepších. Nejspíš proto byla taky tak dokonale vyprodaná, že se ji Jošovi dosud nepodařilo sehnat.

Tak co teď? Má se ho pokusit oslovit? Jestli ten kluk taky ujíždí na Melindě Hajenko, možná by spolu mohli najít společnou řeč.

„To je vážně dobrá knížka,“ odvážil se konečně a kluk k němu zvedl pohled. Měl stejně jako Još fialkové čarodějovy oči a byl taky černovlasý, na rozdíl od něj ale nepůsobil nezdravě bledý a jeho rovné kadeře byly střiženy na krátko. Joše napadlo, že vypadá v podstatě tak, jak by mohl vypadat on sám, mít víc štěstí a zdědit tátovu bronzově hnědou pleť, malý nos a kulatou bradu. „Teda... ne že bych ji četl,“ opravil se Još nervózně. S každým slovem mluvil rychleji a rychleji, ačkoliv se snažil o pravý opak. „Ale znám autorku – teda ne že bych ji znal fyzicky, teda osobně, ale jakože... jakože jsem od ní četl jiné knížky, takže... ech, no, prostě čekám, že tahle bude taky dobrá.“

„Je dobrá,“ odpověděl kluk. „Ty máš rád historii?“

Još přikývl. „Moc.“

„Brünburg je proslulý špatnou výukou dějepisu. Proto jsem chtěl radši do Harrstadu nebo Limeně. Ale rodiče tvrdí, že Brünburg je

nejlepší,“ povzdechl si chlapec a zjevně jen taktak odolal pokušení ob-
rátit oči v sloup.

„To ti moji tvrdí taky,“ pokýval hlavou Još. „Ale nejspíš jenom proto,
že tam sami studovali. I já bych radši šel někam jinam...“

„Kde bys mohl začít s čistým štítem, co?“ doplnil ho ten kluk a v jeho
dosud nezúčastněném hlase zaznělo nadšení. „Já taky. Mám už na
Brünburgu bráchu, takže si o tom můžu nechat leda zdát. Letos navíc...
a jéje, už jde.“

Još zvedl hlavu a zjistil, že se k nim blíží nějaká holka. Přišla mu
velmi matně povědomá. Měla medově zlaté vlasy spletené do složitého,
až příliš dospěle působícího drdolu, na kterém seděl malý, elegantní, leč
nepraktický slaměný klobouček s růžovými květy. Její obličej byl posetý
pihami a nesla se tak pyšně, že by jí pávi mohli závidět.

„Bruno, ty ses mi už zase ztratil!“ řekla. Měla vysoký hlas a arogantní
projev. „Mohl bys na chvilku přestat číst a začít trochu vnímat okolí?“

„Promiň, Rézi,“ zahuhňal Bruno. „Měl jsem rozečtenou kapitolu.“

Holka jménem Rézi se trochu ušklíbla a stočila svůj pohled k Jošovi,
jako by ho hodnotila. Nezdálo se, že by z hodnocení vycházel nějak
obzvlášť dobře. „Koukám, že sis našel nového kamaráda.“

„Tak nějak,“ přikývl Bruno a Još si uvědomil, že se doted ani nepřed-
stavil. Rézi vypadala, že na to vyloženě čeká. „To je moje sestřenka, Rézi
Danbergová. Letos nastupuje na lyceum. A Rézi, tohle je...“

„Jsem Još,“ řekl rychle. Zaváhal, jestli by neměl říct celé jméno, ale
nakonec uvážil, že bude možná lepší, když si ho nikdo nebude spojit
s jeho slavnými rodiči. Alespoň na chvíli. „Moc mě těší.“

„Já vím, kdo jsi, Jošte Vaněvski,“ utála Rézi jeho snahu o anonymitu
nabubřele. „Viděli jsme se loni na oslavě Dne hrdinů. Teda, *já* viděla
tebe. Ty ses celou oslavu schovával v koutě s knížkou, takže sis mě dost
možná nevšiml. A Bruno, když už mě hodláš představovat, udělej to
laskavě pořádně. Jsem Terezie Grebel-Danbergová.“

Tak proto mu byla povědomá! Na loňské oslavě opravdu byl, táta to
považoval za společenskou nutnost. A nějaká blondatá holka zhruba
v jeho věku tam tehdy pobíhala. Bruno přeskočil pohledem z Joše na

Rézi, pak zase zpátky a pootevřel překvapeně ústa. „Ty jsi... syn Alexeje Vaněvského?“ otázal se lehce otřeseně.

„Ovšemže je,“ řekla Rézi dřív, než Još stačil promluvit. V tu chvíli si uvědomil, proč vzpomínku na ni zatlačil někam hluboko do podvědomí – byla mu tak strašně nepříjemná, že si ji prostě *nechtěl* pamatovat. Rézi z něj nespouštěla pohled. Zdálo se, že mu těma svýma chytrýma očima vidí až do žaludku. Byly výrazné, velké a tmavohnědé. „Takže se ti líbí Brunova knížka? Moje máma ji pro něj získala přímo od autorky, zná se s ní osobně. Ostatně není divu, když je nejvyšší knížecí radová pro magii, že? Určitě bych *Stokrát ukradenou zemi* mohla sehnat i tobě, kdybys chtěl.“ Tvářila se u toho, jako by mu prokazovala největší možné milosrdenství.

„Já už ji mám,“ zalhal Još, který měl v tu chvíli pocit, že neexistuje na světě nic, co by stálo za to, aby téhle holce cokoliv dlužil. Nejspíš by se radši zapletl se zásvětím a s celou tlupou nitrotvárných mágů než s ní.

„V tom případě bych ti ji mohla nechat podepsat.“

„Nemám zájem,“ odpověděl Još, asi trochu moc tvrdě.

Rézi přimhouřila oči a nesouhlasně stiskla rty. „No dobře. Jak chceš, chtěla jsem jen pomoci. Mimochodem – uvědomuješ si, že máš na nohách trepky?“

„Jo, uvědomuju.“ Už na něm muselo být hodně vidět, jak moc ho konverzace s Terezií Grebel-Danbergovou unavuje.

„Hodláš v nich přejít Holberské výšiny?“ otázala se Rézi. „Tak to nejspíš do Brünburgu dorazíš bez nohou. Pokud vůbec.“ A s těmito slovy se k nim otočila zády, pohodila hlavou a vrátila se ke skupince holek, s nimiž se bavila předtím.

Još už se nadechoval, aby řekl Brunovi, že je jeho sestřenka lidský ekvivalent kamene v botě, ale když se otočil k místu, kde Bruno ještě před pár okamžiky seděl, nikdo tam už nebyl. Još zmateně koukal na prázdný kámen a odloženou knihu. Než se stihl pořádně rozhlédnout a zjistit, kam Bruno odešel, kdosi mu poklepal na rameno.

Byla to Marga – podávala mu jeho pochodky a pár vysokých podkolenek. „Tohle sis zapomněl. Bez nich by se ti šlo asi blbě.“

„To asi jo,“ souhlasil trochu zmatený Još. Vždyť se plánoval na koráb vrátit, ještě tam měl všechny věci a s nikým se pořádně nerozloučil. „Dík, ségra.“

Marga mu předala boty, ale k odchodu se neměla. „Za chvíli prý dorazí delegace z Brünburgu. Máma říká, že se musíme se Safi schovat do podpalubí, že se nesmíme koukat, dokud nebudeme samy nastupovat do školy. Kvůli tradici a překvapení a tak... Ale já tě ještě chtěla vidět. Kdybys... kdyby ses za mnou náhodou nepřišel rozloučit.“

„Aha,“ řekl Još. Nebyl si vůbec jistý, kam tahle konverzace směřuje.

„Neměla jsem říkat, že jsi posera,“ vypálila Marga. „A... a že nepřeziješ čavargy. Já... jen... kdyby se ti něco mělo stát, tak bys mi chyběl. Jenom trochu. Ale chyběl. Takže... prostě promiň. Kámoši?“ zeptala se a natáhla k němu ruku.

Još na ni pár vteřin hleděl s pootevřenou pusou. Vážně se mu jeho zlomyslná hádavá mladší sestra přišla omluvit? Dobrovolně?

„Kámoši,“ stiskl její nabízenou dlaň. „Promiň za ten hrnek.“

Marga potřásla hlavou. „To nic nebylo.“

Joše překvapilo, jak moc se mu ulevilo, když se jí omluvil. „Taky mi budeš chybět,“ řekl neochotně, zato popravdě. Marga se na něj zazubila.

„Já vím, že jo, ty bábovko,“ prohlásila, ale tentokrát si byl jistý, že to myslela tak nějak něžněji, ve vtipu. „Nazdar o Světloдарu!“

Potom mu vojensky zasalutovala a se smíchem se rozběhla zpátky k jejich korábu. Ještě než stačila vylézt po žebříku nahoru, ozvalo se troubení několika druhů lesních rohů, píšťal a trubek a hloučky štěbetajících budoucích studentů jako na povel ztichly. Podivná hudba sílila, tóny se prolétaly v tajemné směsici, napůl harmonické, napůl kakofonní.

Joše z toho zvuku zamrazilo v zátylku. Pocítil něco zvláštního, prastarého, cosi, co vnímaly všechny generace budoucích mágů, kteří se chystali nastoupit na brünburské lyceum. S překvapením zjistil, že se najednou na čavargy i nástup do školy skoro těší.

Po několika desítkách vteřin bylo o původci nezvyklé melodie jasno – zpoza nízkého kopce směrem od lesa kráčelo procesí tvořené brünburskými učiteli a průvodci. Všichni měli na sobě tradiční, bohatě

vyšívané pláště s vysokými límci částečně zakrývajících tvář, na hrudi sepnuté pomocí čtyř tepaných spon reprezentujících čtyři esence magie. Právě podle límců, kdysi zvaných kriesel a nyní krízl, se čarodějnickým pláštům říkalo krizeln. Barevnými sklíčky a korálky zdobené sametové čapky ve tvaru ležatého půlměsíce, které měli kantoři na hlavách, se zase jmenovaly čerpce. Jejich nošení nesahalo tak hluboko do historie jako nošení krizelnů, ale Jošovi se vždycky líbily. Věděl ovšem, že na vlastní čerpec si ještě počká – mágové je směli nosit až po ukončení studií.

Učitelé šli pomalu, obřadně, každý se sepjatýma rukama jako v modlitbě, ve tvářích vážné výrazy. V čele procesí kráčela bělovlasá čarodějka, velmi stará a tak hubená, že bylo skoro slyšet, jak v ní rachotí kosti – přesto nepůsobila dojmem křehké stařenky. Oči se světlými, takřka bílými duhovkami vyzařovaly neuvěřitelnou sílu a šlachovitá ruka, jíž dala procesí pokyn k zastavení, se ani trochu nezachvěla.

Pár kroků za ní šel další mág, který Joše od pohledu zaujal – měl totiž ta nejširší ramena, jaká kdy v životě viděl. Vlastně byl celý obrovský, výrazně vyšší než ostatní kantoři, vyloženě hora masa se širokanským krkem. Mohutné ruce se taktak vešly do širokých rukávů lněné košile vykukující zpod ledabyle zapnutého slavnostního krizelnu. Vypadal jako výtvar sochaře, který vložil veškerý svůj um do sochání svalnatého těla a obličej vytvořil už jen tak nahrubo, v obrysech. I když byl mág hladce oholený a dlouhé tmavohnědé vlasy měl pečlivě učesané a stažené do elegantního ohonu, působil dojmem divocha. A na rozdíl ode všech ostatních učitelů měl na hlavě místo tradičního čerpce docela obyčejný a ošuntělý klobouk.

„Postavte se do řady, děcka,“ broukl na budoucí brünburské žáky svalovec hlubokým hlasem. Još – stejně jako všichni ostatní – polohlasnou a poněkud výhružně znějící výzvu bez zaváhání poslechl.

Během pár vteřin tu stála dokonale vyrovnaná řada zhruba čtyřiceti budoucích studentů. Šedovlasá čarodějka v čele průvodu si každého z nich změřila pohledem. Jošovi se zdálo, že mu její znepokojivé bledé oči vypalují díru do hlavy. Když její zrak přejel přes posledního člena výpravy, jímž byl Bruno, odkašlala si a překvapivě hebkým, ale velmi

silným hlasem promluvila: „Chlapci a dívky, jmenuji se Olenna Gérin-Bourdonová a jako ředitelka vaší budoucí alma mater vás zde vítám.“

To jméno Još znal. Madam Olennu, dlouholetou průvodkyni brünburských studentů s esencí živlovládců, větrovládkyni a expertku přes vzdušné proudy a větroplavbu, choval táta ve velké úctě a často o ní mluvil.

„Vaše rodiny vás sem přivedly, abyste se stali žáky nejslavnější a nejstarší školy pro mladé čaroděje v celé Ogradeně, Brünburského lycea pro výuku tajných umění,“ pokračovala madam Olenna. „Jste připraveni vydat se na čavargy?“

„Ano!“ zaznělo sborově a Još se přistihl, že zcela automaticky odpovídá také.

Ředitelka přivřela oči a maličko se usmála. „Připraveni zcela jistě nejste, byť někteří z vás věří opaku,“ zchladila jejich nadšení. „Proto také nepůjдете sami, ale se zkušenými čaroději, kteří vás provedou všemi nástrahami a ochrání vás před nebezpečími, jež vás v Holberských výšinách mohou potkat. Čekají vás dvě noci v divočině. Budete-li mít štěstí, třetí večer již strávíte v bezpečí a teple brünburského hradu.“

Budete-li mít štěstí?! Takže se opravdu očekává, že část z nich nemusí čavargy zvládnout? Još cítil, jak se mu opotily ruce. Byl si jistý, že zbledl, a jen doufal, že si toho nikdo nevšiml.

„Cílem čavarg je seznámit vás důvěrně s krajinou, která bude příštích šest let vaším domovem. Poznat její obyvatele – ty přátelské, i ty, před nimiž je třeba mít se na pozoru. Chodte s očima otevřenými a ušima nastraženými. Dotýkejte se skal a kůry stromů. Ochutnávejte plody, které vám ze své milosti nabízí les a hory. Budete-li dostatečně pozorní, je možné, že budete mít o své esenci jasno dřív, než přistoupíte k rituálu vnitřního plamene,“ pravila madam Olenna a znovu se zkoumavě zadívala na řadu mágů-čekatelů.

„Pokud vám bude osud nakloněn a vy dokončíte svá studia, za šest let absolvujete tutéž cestu znovu, abyste pochopili, jaký komfort a bezpečí vám vaše nabyté znalosti magie zajišťují. Teprve tehdy půjдете sami. Teprve tehdy budete skutečně připraveni.“

Její slova měla na žáky různý dopad. Jošovi se kupříkladu dokonale roztřásla kolena. Bruno na konci řady úplně zesinal, ta stříbrovlasá holka s ochočenými krkavci si nervózně kousala rty. Zato Brunova sestřenka Rézi hrdě vypjala hrud' a pohledem naznačovala všem, že ona počítá s tím, že *jí* osud rozhodně nakloněn *bude* – jak teď, tak za oněch šest let.

„Dále k praktickým záležitostem. Doufám, že máte všichni předpísově sbalený tlumok na cestu dle pokynů, které jsme vám poslali. Na čavargy si smíte vzít pouze ten. Všechna ostatní zavazadla – a to včetně domácích mazlíčků,“ zdůraznila madam Olenna a upřela pohled na stříbrovlásku s krkavci, „na brünburský hrad dopravíme zvlášť. Na čavargy se vydáte ve skupinkách po šesti až sedmi osobách, které určíme losem. Každá skupinka bude mít svého patrona – jednoho z učitelů. Budete-li mít další dotazy k průběhu čavarg, zodpoví vám je váš patron. Nyní si zajděte pro své věci, rozlučte se s rodinami. Profesor Vašári vám ukáže, kam máte složit zavazadla k odvozu.“

„Děkujeme, paní ředitelko,“ zahalasila Rézi, když madam Olenna domluvila. Ostýchavé díky se poté ozvaly i od ostatních budoucích žáků. Još měl dojem, že mu Rézi hrozně poleze na nervy. Napadlo ho, že musí dobře losovat, aby s ní náhodou nebyl nucen strávit následující tři dny.

Zaražené ticho se postupně proměnilo zpět v šumění a štěbetání a na čtyřicet třináctiletých dětí se rozeběhlo ke svým rodinám, aby se mohly rozloučit a přebrat si věci.

Još si konečně oblékl podkolenky a přezul se do pochodek. Oproti lehkým trepkám to nebyla úplně příjemná změna. Još neměl rád, když mu boty sahaly až ke kotníkům, připadalo mu, že ho pak svědí nohy, ale věděl, že bez pevné obuvi by v lese moc daleko nedošel.

Během posledních pár týdnů se snažil pochodky, které mu máma dala ušít u nejlepšího raggského ševce, trochu prošlápnout; přesto cítil, že to ještě není ono. Tmavá kůže při každém kroku vrzala a nepříjemně se dotýkala jeho kotníků. Bohové, jak to nesnášel!

Vydal se ke zdobené zádi tátova vzdušeného korábu. Trochu přidal na tempo, boty se rozvrzaly s větší intenzitou. Doufal, že to zanedlouho přejde, protože jinak tím nejspíš své soupevníky přivede k šílenství.

„A já ti říkám, že nic takového dělat nebudeme,“ slyšel odkudsi mámu. „Všichni to dělají, Roxano. Ten tlumok je strašně těžký,“ ozval se tá-tův hlas. Zněl naléhavě a trochu prosebně.

„Četl jsi ten dopis, ne? Veškeré magické úpravy jsou zakázané, to je přece smysl celých čavarg, aby naše děti zjistily, jak náročný je život bez magie,“ odpověděla máma už trochu nazlobeným tónem. Još zpomalil, aby ho vrzající boty neprozradily, a po špičkách se přiblížil k plastice okřídlené lvice, která si hověla na zádi korábu a momentálně mu zakrý-vala výhled na hádající se rodiče.

„Jenom mu maličko odlehčím, nikdo si toho nevšimne,“ zkoušel to dál táta. „Roxano, vždyť se na Joše podívej, tohle přece nemůže unést...“

„Ale jistěže to unese!“ prskla máma. „Je to náš syn. Je silnější, než vypadá, a mnohem silnější, než si myslí. Kdybys to kouzlo použil, Alexi, nepomáháš mu. Jen dáváš najevo, že mu nevěříš.“

„Vždyť já mu věřím,“ řekl táta skoro zahanbeně. „Jen jsem chtěl, aby to měl trochu snazší než kdysi my, to je vše.“

Još si nebyl jistý, jestli se má cítit vděčně, že se mu táta snaží pomoci, a naštvaně, protože má dojem, že je na něj tlumok moc těžký, anebo vděčně, že se za něj máma postavila, a naštvaně, že nedovolila, aby mu táta pomocí magie odlehčil.

„Cesta na Brünburg nemá být snadná, Alexi,“ pravila máma něžně. Još vykoukl zpoza ocasu dřevěné lvice právě včas, aby viděl, jak máminy prsty zlehka přejely po tátově zarostlé tváři. „Děláš pro ně dost, neboj. Pro všechny tři. Někdy ale prostě potřebují růst a vyvíjet se sami, bez nás.“

Táta si povzdechl, ale nakonec se usmál. „Ještě že ty mi to všechno umíš tak krásně vysvětlit.“ Pak věnoval své ženě zamilovaný pohled, přitáhl si její ruku – tu levou, na jejímž zápěstí seděl široký usměrňovač s velkým smaragdem – k ústům, trochu se sklonil a jemně ji políbil. Teprve když se zase narovnal a zvedl oči, všiml si Joše.

„Přišel jsem se rozloučit,“ nečekal na nic Još. Byl rozhodnutý nedat najevo, že celou konverzaci slyšel. „A pro tlumok a zavazadla.“

Máma okamžitě poznala, že poslouchal. K tomu ani nemusela být léčitelka se specializací na fungování mozku a paměťovou magii, aby ho

měla skrz naskrz přečteného – přesto neřekla nic. „Jistě. Safi s Margou jsou schované v podpalubí, aby neviděly přícházet brünburskou delegaci. Zajdi si tam za nimi.“

Još přikývl, vrátil se k lanovému žebříku vedoucímu na palubu korábu, přešel k nyní již otevřenému poklopu do podpalubí a slezl dolů. Nepřekvapilo ho, že našel Margu se Safi přikrčené u díry po suku v boku korábu, odkud tajně sledovaly, jak se budoucí brünburští žáci se svými zavazadly trousí k místu setkání označeném vlajkou s emblémem zlatého lesního draka. Zjevně si Jošova příchodu vůbec nevšimly.

„Rodiče říkali, že se nemáte koukat,“ řekl přehnaně nahlas a sestry sebou škubly, prudce se obrátily k němu a zahanbeně sklopily pohledy k zemi. Još se zasmál. „Nebojte, neřeknu to na vás.“

„No, to by sis taky moh zkusit,“ prohlásila Marga. „Práskla bych pak na tebe, jak jsi minulý týden mámě sněd půl buchty, co nechávala ve spíži pro babičku Andělynu. Jé, vidím, že ses konečně přezul,“ ukázala na Jošovy pochodky. Přikývl a vtiskl jí do ruky svoje onošené a teď i pořádně špinavé trepy. „Fúúú, co blbneš?“ reagovala zhnuseně.

„Dáreček. Říkal jsem si, že bys mi je mohla pohlídat,“ zazubil se.

Marga chytila trepy mezi ukazovák a palec, odtáhla je od sebe co nejdál a věnovala jim znechucený pohled. „Jako oko v hlavě,“ odpověděla tónem, jakým by zřejmě oznamovala, že někdo právě stoupl do čerstvého kravince.

„Vid', že se ti nic nestane, Joši?“ vložila se do toho Safi a upřela na bratra veliké oči. „Vid', že na sebe dáš pozor?“ Zjevně o něj měla strach; ty Maržiny ranní řeči v ní pěkně hlodaly. Joše její obava dojala.

„Dám,“ slíbil. Nic víc neřekl, protože cítil, že mu v krku narůstá knedlík, a nechtěl před těma dvěma brečet. Safi k němu přišla a objala ho.

„A pošli mi ze školy něco prokletýho,“ zašeptala mu do ucha. „Však víš, kdyby byla Marga moc otravná.“

„Zkusím to,“ přikývl Još, krátce ji k sobě přitiskl a pak ji pustil. „Mějte se. Uvidíme se o Světloдарu. A nelezte mi do pokoje, jasné?“

Sestry se na něj jen zazubily. „Uvidíme se o Světloдарu,“ zopakovaly po něm. Na jeho žádost nijak nereagovaly, ale bylo mu jasné, že s tím

moc nenadělá. Protože si nebyl jistý, co ještě by měl říct, jen jim zamával a rychle se z podpalubí klidil pryč.

Když slézal po lanovém žebříku zpátky na zem, oba rodiče ho už čekali. Začínaly ho štípat oči. Přece nebude brečet. Máma rozpřáhla ruce a on se vtiskl do její náruče a na pár vteřin zmizel v záhybech obrovského vlněného šátku, který při větroplavbách nosívala přes ramena.

„Hlavně nám hodně piš, ano?“ políbila ho do vlasů.

„Budu,“ slíbil.

Táta ho také krátce objal. „Pomůžu ti s těmi věcmi. Ukaž, nahodím ti tlumok na záda a odnesu ti ten kufr.“

Još zavrtěl hlavou. „S kufrem mi klidně pomoz, ale tlumok musím zvládnout sám,“ prohlásil pevně. Mámě se trochu zablesklo v očích.

Nebyl si popravdě jistý, jak dostane ten těžký tlumok na záda. Provlekl pravou ruku ramenním popruhem a zkusil batoh nadzvednout. Moc to nešlo. Zase ho pustil a bezradně na něj koukal.

„Pokud můžu radit...,“ zkusil to táta.

„Nemůžeš,“ přerušil ho Još. Tlumok před ním ležel na trávě a vypadal, jako že se mu vysmívá. Još si ho změřil pohledem a pak si na něj – hezky zády k němu – lehl, protáhl obě paže popruhy a jako brouk převrácený na krovky se začal houpat ze strany na stranu. Netrvalo dlouho a převážil se. Teď ležel na boku s tlumokem na zádech. Zafuněl, zabral břichem a dostal se na čtyři, pak na kolena a nakonec na nohy.

„Jsi šikula,“ ohodnotila jeho výkon máma. „Sice trochu neohrabaný, ale šikula.“

Táta vypadal, že slzí. „Přesně takhle jsem to dělal já,“ objasnil Jošovi dojatě. Pak si poupravil svůj rubínový usměrňovač, opsal rukou půlkružnici a přivolal vítr, aby zvedl Jošův těžký kufr, v němž byly všechny jeho školní potřeby, knihy a oblečení na těch několik měsíců, které měl strávit v lyceu, a společně se synem se vydal k místu setkání označenému brünburským znakem.

Jošovo zavazadlo pokleslo na hromadu ostatních kufrů a profesor Vašári si odškrtl jeho jméno ze seznamu, samozřejmě poté, co se pozdravil s Jošovým otcem, ostatně byli spolužáci ze stejného ročníku,

navíc oba živlovládci. Jošovi se zase sevřel žaludek. Spíš než mámin houbový utrejek si měl vzít lektvar na uklidnění.

„Máš s sebou lékárničku?“ zeptal se ho táta, než se rozloučili.

„Jo, jasně,“ odpověděl Još a poklepal na malou torničku připnutou na bederním popruhu velkého tlumoku. „Máma zkontrolovala, že je v ní všechno, co bych mohl potřebovat.“ Kromě lektvaru na uklidnění.

Táta přikývl. „Výborně. Hlavně prosím mysli na to, že kdybys musel použít hvízdoplicník...“

„... mám si do lékárničky doplnit další lahvičku z batohu, já vím, tati,“ doplnil ho Još. Táta se usmál a prsty mu rozčepýřil neučesatelné černé kudrny.

„Tak dobrá. Uvidíme se o Světlodaru. Hodně štěstí při losování,“ dodal a vydal se pomalu zpět ke korábu. Předtím ještě prohodil pár slov s několika učiteli a pozdravil se i s ředitelkou. Jestli Još dosud doufal, že si ho nikdo s jeho slavným otcem nebude spojovat, teď mu došlo, že to bylo opravdu jen zbožné přání.

Hledal mezi svými budoucími spolužáky Bruna, aby s ním mohl dokončit konverzaci o knize Melindy Hajenko, ale nikde ho neviděl – a z kamene, na němž si předtím četl, zmizela i jeho kniha. Još pokrčil rameny, posadil se na kámen a čekal na losování. Po chvilce přemýšlení si ještě z očí sundal brýle a schoval je zpátky do kapsy. Stačilo, že musel mít ty ztracené, u kotníků těsné pochodky, nepotřeboval se otravovat ještě s brýlemi.

* * *

Trvalo strašlivě dlouho, než se všech čtyřicet budoucích mágů došouralo k profesorovi Vašárimu, rozloučilo se s rodinami, nahodilo těžké tlumoky na záda a znovu se vzorně vyrovnalo do dlouhé řady. Još si všiml, že není jediný, kdo své břemeno taktak nese – podobně na tom byl mimo jiné i Bruno, který byl snad ještě drobnější než on sám. Još na něj mával, ale Bruno si ho buď nevšiml, nebo dělal, že ho nevidí.

„Zdá se, že jsme tu konečně všichni,“ promluvila madam Olenna, když jediným pronikavým pohledem spočítala žactvo. „Takže můžeme

začít s losováním. Je vás celkem čtyřicet jedna, což znamená, že utvoříme šest skupin. Až přečtu vaše jméno, půjdete za mnou a vylosujete si lístek. Bude na něm jméno učitele, s nímž strávíte čavargy.“

Jakmile to dořekla, šest kantorů vystoupilo dopředu a postavilo se do řady naproti studentům. Byl mezi nimi profesor Vašari, spolužák a přítel Jošova otce, ve střídmě zdobeném tmavozeleném krizelnu, i ten mohutný svalovec v ošuntělém klobouku s širokou krempou, který už někam stihl odložit slavnostní krizeln, takže jeho tělesná konstituce vynikla o to více. Zlehka se opíral o vyřezávanou poutnickou hůl. Byla tu taky jakási extravagantně působící drobná čarodějka s vyčesaným drdolem a krízlem tak vysokým, že jí přes něj sotva bylo vidět do žlutozelených očí. Hned vedle ní stála další žena – mágyně s kulatým obličejem a sedmikráskami v prošedivělých vlasech, která svým krizelnem částečně skrývala na hrudi navázaný šátek, z něž vykukoval vršek hlavíčky pokryté světlým chmýřím.

Pátým z patronů byl muž zhruba o desítku let starší než Jošovi rodiče. Měl pronikavé zelené oči a oproti ostatním členům brünburské delegace působil nápadně uvolněně – jako by pro něj celé čavargy byly spíš dobrodružnou zábavou než starodávným rituálem. Na budoucí studenty se díval zvědavě a trochu natěšeně, jako by už teď přemýšlel, čeho se od každého z nich dočká na svých hodinách.

Šestici uzavírala pohledná čarodějka, jejíž krizeln byl oproti ostatním výrazně zdobnější a barevnější, pošíť blyštivými sklíčky seskládanými do abstraktních vzorů. Právě podle něj Još poznal, že mágyně nejspíš pochází z Jižních ostrovů, čemuž by odpovídala i její velmi tmavá pleť. Z jedné ze svých knih věděl, že Ostrované přišli do Pětizemí před asi osmdesáti lety, kdy v jejich domovině došlo k politickému převratu. Většina našla útočiště už v Paydelaitu, ale obdarovaní Ostrované pochopitelně pokračovali až dál, do Ogradeny. Još dosud nikoho odtamtud naživo neviděl. Ragga ležela příliš daleko na severu a pro Ostrovany zvyklé na mnohem příjemnější podnebí zkrátka nebyla lákavá. Popravdě, ani Još nikdy tak úplně nechápal, proč jeho rodiče po konci tajné války zakotvili zrovna tam.

Madam Olenna si odkašlala, čímž Joše přiměla konečně odpoutat pohled od poslední z šestice patronů, a vytáhla z kapsy svého pláště malý kožený měšec. „Profesore Kischi, prosím,“ řekla a podala ho proplešatělému mágovi vedle ní. Ten přikývl a podaný měšec otevřel. Madam Olenna znovu sáhla do záhybů krizelnu a vyndala zapečetěný svitek.

Ozvalo se zlomení pečeti a zašustění papíru. „Danbergová Terezie.“

Rézi se zářivě usmála a vystoupila z řady, přešla k profesoru Kischovi a jistým pohybem vytáhla z měšce dřevěnou destičku s runovým symbolem.

Madam Olenna se k ní naklonila. „Ukažte? Ach, zdá se, že půjdete s Amirou... Tedy, s profesorkou Merzovou.“ Rézi bez jediného zaváhání vyrazila k čarodějce s vysokým krízlem a žlutozelenýma očima. Još přemýšlel, jestli ta holka zná celý učitelský sbor, nebo to byla náhoda.

„Feliczak Alva,“ přečetla madam Olenna a stříbrovlasá dívka, teď už bez krkavců, vystřelila kupředu a stejně jako Rézi vylosovala z měšce destičku. „Vy půjdete s profesorem Godylou,“ řekla madam Olenna. Onen uvolněný mág se usmál na svou první svěřenkyni a pokynul jí, aby šla za ním.

Gadomčík Lukas si vytáhl stejnou runu jako Rézi a putoval k profesorce Merzové. Nějaký vysoký blondák s příjmením Halama následně zjistil, že se na čavargy vydá s ostrovanskou čarodějkou v pestrobarevném krizelnu, který Joše tolik zaujal. Madam Olenna ji představila jako profesorku Ubinu.

Patronem Hellerové Luciny se stal profesor Vašári. Još se pořád snažil navázat pohledem kontakt s Brunem a čím dál víc měl pocit, že ho ten kluk přehlíží úmyslně. Naprosto nechápal, co mu provedl. Dokud k nim nepřišla Rézi, úplně normálně se přece bavili.

Hlavně ať neskončím ve stejné skupině jako ona, pomyslel si Još. Tři dny v Holberských výšinách s Terezií Danbergovou by nejspíš nepřežil.

Řada dosud nevyvolaných budoucích mágů se začínala povážlivě tenčit. Poté, co si šel vylosovat patrona jistý Peyerl Nikola, zbývalo v řadě už jen pět nervózních studentů. Volná místa zůstávala jen ve dvou skupinách – v té, kterou vedl svalovec v klobouku, a ve skupině

čarodějky s dítětem v šátku. Byť se za to trochu styděl, nezvládl si Još zapamatovat ani jedno z jejich jmen.

Ule Alexandrina se stala pátou členkou skupiny čarodějky s dítětem. Jošovi poskočilo srdce, protože si uvědomil, že hned po U musí nutně následovat V, a když začala madam Olenna číst další jméno, užuž se chystal vyrazit kupředu.

„Vaněcki Bruno,“ ozvalo se a Još se zarazil uprostřed kroku.

Bruno naprázdno polkl a sáhl do téměř prázdného měšce. Destička byla bledě modrá. „Takže k profesoru Mallieu,“ pokývla hlavou madam Olenna a Bruno nejistě zamířil za obrovitým profesorem v klobouku, který na něj zdálky povzbudivě mávl mocnou paží. Bruno po tom ovšem znervózněl snad ještě víc.

„Vaněvski Jošt.“ Tentokrát Jošovi trvalo několik vteřin, než zareagoval. Vyrazil kupředu – kožené boty při tom zase zaskřípaly – a trochu rozklepanou rukou sáhl do měšce.

Vytáhl stejnou barvu jako před pár okamžiky Bruno. Takže taky za profesorem Mallieu. Još si pomyslel, že s takovým průvodcem si na ně snad jen tak něco netroufne. Pomalu se vydal ke zbytku skupiny a zaujal místo vedle Bruna. Ten od něj poodstoupil stranou.

To už Joše opravdu našťvalo. Rozhodl se, že tomu podivnému chování musí přijít na kloub.